

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA VIẾT VĂN – BÁO CHÍ

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP
(KHÓA 12, NĂM 2009 – 2013)

NGƯỜI HƯỚNG DẪN : KHUẤT QUANG THỤY
SINH VIÊN THỰC HIỆN:HOÀNG KIM TUYỀN

HÀ NỘI – 2013

LỜI CẢM ƠN

Khoa Vết Văn –Viết Báo thuộc Trường Đại học Văn hóa Hà Nội (Tiên thân là Trường Viết văn Nguyễn Du), đã trải qua hơn 30 năm tồn tại và phát triển, cùng với những nốt nhạc thăng trầm của sóng gió thì nơi đây được coi như là mái nhà chung của những người có cùng một niềm đam mê: văn chương. Tất nhiên từ đam mê để đến với thành công còn là một chặng đường dài và gian khó, đó còn là sự kết hợp giữa tài năng và học tập không ngừng... Hãy khoan nói đến tương lai, xin hãy cho em một khoảng lặng thời gian để cảm ơn ngôi trường(ngôi chùa) đã cùng em đi suốt 4 năm trong quãng đời sinh viên.

Vâng! 4 năm, một khoảng thời gian không dài, nhưng cũng không phải là ngắn và những bài học quý giá em tiếp thu được khi học tập, rèn luyện dưới “Ngôi nhà văn chương - dưới sự giảng dạy tận tình của các thầy giáo, cô giáo, các nhà thơ, nhà văn, nhà nghiên cứu,... đã giúp em chuẩn bị cho mình tâm thế của một kẻ sắp bước vào đời, sắp phải lo toan với cuộc sống bộn bề đầy những坎坎 trong thời đại mà đồng tiền lên ngôi.

Nhân dịp bảo vệ tác phẩm tốt nghiệp, em xin bày tỏ lòng biết ơn đến thầy trưởng khoa - nhà văn Văn Giá. Em xin được cảm ơn thầy Tuấn, cô Thủy là những thầy, cô chủ nhiệm đã cùng lớp viết văn k12 đi hết chặng đường sinh viên. Em xin cảm ơn các thầy giáo, cô giáo, các nhà thơ, nhà văn, nhà nghiên cứu đã giảng dạy tận tình trong những năm qua. Cảm ơn nhà văn Khuất Quang Thụy đã hướng dẫn em làm tác phẩm tốt nghiệp. Cảm ơn nhà phê bình Nguyễn Văn Phụng đã góp ý kiến để em hoàn thiện tác phẩm tốt nghiệp. Cảm ơn gia đình, người thân và bạn bè...Một lần nữa em xin được cảm ơn tất cả mọi người, trân trọng cảm ơn!

Hà Nội, tháng 6 năm 2013
Hoàng Kim Truyền

Đôi dòng tự bạch!

Qua những gì đã học hỏi được, theo em một truyện ngắn hay trước hết phải thể hiện được những ham muốn của con người. Những ham muốn bị lấp vùi trong căn hầm vô thức, đó là những ẩn ức hay một phần nhân cách khuyết thiếu của con người. Và nhà văn phải nói lên được những gì mà người đời cố tình lãng quên đó qua lối hành văn. Điều thứ hai em nhận thấy ở một truyện ngắn hay cần phải có tính biểu tượng tức tính thiêng. Tính thiêng có thể là sự tôn thờ, kính trọng hay sợ sệt..., biểu tượng có thể là đối với cá nhân, với hai người, nhóm người hay tộc người..., điều đó sẽ gây ám ảnh, đọng lại sâu sắc trong lòng người đọc. Một truyện ngắn hay còn phải có tính dự đoán. Đối với một nhà văn lớn thì dự đoán ở đây không chỉ đơn giản tiết tiết truyện. Không chỉ là trước khi

xảy ra tình huống này cần phải có những tình huống phụ trước đó mang tính dự đoán ngầm. Mà dự đoán ở đây chính là cái nhìn tổng quan, cái nhìn đi trước thời đại mà nhà văn đang sống. Vâng, đó chỉ là những quan điểm, cảm nhận của em về truyện ngắn, còn mỗi người có cách cảm nhận và quan điểm riêng của mình về một truyện ngắn hay những tác phẩm nghệ thuật.

Tác phẩm tốt nghiệp của em gồm 3 truyện ngắn: *Truyện là trong mơ*, *Kẻ lang thang*, *Có một ngày như thế!* Có thể đó là những tác phẩm còn yếu, những tác phẩm có kết cấu truyện lỏng lẻo, nghệ thuật xây dựng tình huống còn non... Nhưng với em đó là một thử nghiệm, một thử nghiệm thú vị.

Trước hết, em nhận thấy mình không phải có thể mạnh là văn xuôi, đây là những trang văn xuôi đầu tay của em. Đúng! văn chương như một trò chơi vậy, cũng có những người phải trả cho nó cái giá của cả cuộc đời, mà đổi lại được gì? Vinh quang ư hay vỡ mộng trong đau khổ? Có thể lựa chọn bảo vệ tác phẩm tốt nghiệp của em ở hội đồng văn xuôi là một quyết định không chính xác, bởi đây là một bài thi quan trọng, bài test cuối cùng trong quãng đường sinh viên. Nhưng theo em, cuộc đời con người có rất nhiều những quyết định, nhưng không phải ai cũng dám chọn cho mình cái quyết định mà kèm theo nó là khả năng thất bại tới 99%, vậy 1% còn lại là gì? Như một là triết học kinh tế người Anh đã nói: *Hãy chuẩn bị trước cho mình tâm thế của kẻ thất bại, tức là bạn đã thành công!* Điều khác nhau ở đây chính là 1% chắc chắn, còn 99% còn lại là khả năng mà thôi.

Hà Nội, tháng 6 năm 2013
Hoàng Kim Truyền

Câu chuyện xảy ra tại làng Oan Ân, tổng Hồ Giàng, huyện Luận Loan, trấn Rôi Hồng, nước Địa Vĩng. Xưa kia, Diêm Vương luôn luôn, mãi mãi và duy nhất là người đứng đầu cai trị đất nước này. Nhưng cách đây mấy chục năm đã xảy ra một biến cố lớn, biến cố gì thì tôi chưa được rõ, chỉ biết rằng từ đó Diêm Vương vẫn là người đứng đầu của đất nước nhưng không còn là duy nhất nữa, mà có thể thay đổi do Bầu Bán gì đó. À, còn một điều mà suýt nữa tôi quên nói với các bạn, đó là luật lệ nơi này cũng có cái tên rất lạ là Táy Bo, thực thi theo chỉ dụ Mịt Mu.

Câu chuyện mà tôi kể cho các bạn là một câu truyện có thật. Tôi chắc chắn như vậy bởi đó là câu chuyện mà chính bố tôi vừa trải nghiệm, ông đã kể lại cho tôi nghe. Đêm qua, ông còn dẫn tôi đi thăm làng Oan Ân nữa. Vâng, thưa các bạn!

Bố tôi đã mất cách đây tròn mười năm, lúc ấy ông hưởng thọ 52 tuổi. Tên ông là Nguyễn Văn Cung, giờ ở dưới cõi ấy người ta gọi bố tôi là ông già Cung. Tôi còn nhớ lúc ông mất vào hồi 6 giờ 28 phút, buổi sáng ngày .. tháng ... năm ... Mẹ và các chú tôi thay nhau ra công gọi hồn bố tôi, nhưng ông đã không về. Ông quyết định ra đi, đi rất xa, đến ở một ngôi làng mới mà mãi tận đêm qua tôi mới biết tên làng là Oan Ân. Các chú tôi dùng nước thơm tắm rửa cho ông, chải tóc, cắt móng tay, móng chân và không quên thay cho ông một bộ quần áo mới. Sau đó, mẹ tôi còn bỏ một nắm gạo và ba đồng tiền vào miệng bố tôi vì sợ ông bị đói, sợ ông không có tiền đi đường. Tôi đã khóc khi người ta dùng vải bọc xác ông, rồi đặt xác vào áo quan. Trước khi đập nắp áo quan, gắn sơn, đóng đinh cho kín thì người ta còn lót giấy bản, rắc trà khô và bỏ thêm bên cạnh xác ông những đồ dùng cần thiết cùng một quyển lịch ta. Tôi không còn nhìn thấy ông nữa dù ông vẫn ở ngay trong nhà, ở ngay chính giữa nhà. Tôi dâng lên bố tôi một bát cơm úp, một quả trứng luộc và ba nén hương mà chẳng biết lúc này ông có đói hay không?

Đêm qua sau mười năm tôi mới được gặp lại bố tôi, được nghe ông kể chuyện, được ông dẫn đi thăm làng Oan Ân và biết ông đang sống ở đâu trong ngôi làng ấy. Gần sáng thì ông đuổi tôi về!

Truyện lạ trong mơ

*Oan Ân là một làng *nửa phố, nửa quê*, nơi có những nhà xí bạc tỉ, cũng có cả những ngôi nhà dột nát, tồi tàn.*

Làng Oan Ân xưa còn gọi là Ân Oán, tên nôm là làng Ân. Vị thần mà làng thờ là Lốt Bọc, vốn là một vị thần hóa thân giúp nhân dân chống bọn quan tham. Xưa làng còn có ngôi đình và chùa rất lớn nhưng đã bị tàn phá trong cuộc kháng chiến chống giặc ngoại xâm. Trên nền đất ấy ngày nay mọc lên hai ngôi trường, đó là trường cấp 1 và cấp 2, phải chăng vì thế mà người dân Oan Ân rất hiếu học? Lịch sử của làng Oan Ân tôi chỉ biết có vậy, còn ngày nay thì làng được chia thành bốn khu là khu Đông, khu Bắc, khu Tây và khu Nam.

1. Mây đen phủ kín cả bầu trời Oan Ân, những tiếng sấm thi thoảng từ trời cao vọng xuống phá tan sự yên tĩnh của không gian. 9 giờ tối, trời sắp đổ mưa, cơn mưa khá to - Hấn nghĩ – đây là lúc mình nên hành động. Lúc này chẳng ai muốn thò đầu ra khỏi nhà, mà cái địa điểm nơi Hấn định hành động lại ở ngay sát khu nghĩa trang, khu vực cách biệt hoàn toàn so với các khu thôn xóm.

2. Sáng nay, tự nhiên Hấn dậy rất sớm rồi cứ trần trọc suy nghĩ gì đó, sự lo lắng hiện rõ trên đôi mắt. Chưa đến 5 giờ Hấn đã nhẹ nhàng bước xuống khỏi giường, cố không làm cho vợ và đứa con trai sáu tuổi tỉnh giấc. Nhưng vợ hấn rất thính ngù: anh định đi đâu à, sớm vậy anh?

- Ủ, anh ra ngoài quán Minh béo làm bát tiết canh rồi đi làm luôn.

Hắn mặc vội quần áo, mở công dất chiếc xe máy dream2, khễ khàng đóng lại công, nổ máy rồi phóng vút. Đáng lý khi đến ngã tư góc cây đa hắn phải rẽ trái thì mới lên đến khu Bắc, khu trung tâm của làng nơi có quán cháo lòng – tiết canh của Minh béo. Nhưng hắn lại cho xe phóng thẳng, đó là con đường nối liền từ nhà hắn đến cánh đồng làng, rồi đến khu nghĩa trang Hùng Hải. Con đường dài hơn 1km ấy mới được rải bê tông từ vài tuần trước. Sáng sớm, không một bóng người chỉ toàn sương. Hắn thốc ga, kim đồng hồ nhích nhanh chỉ hơn 70km làm cho cả những chú chim nhảy nhót trên đường cũng thấy ớn lạnh, vụt bay.

Bất chợt, hắn dừng xe lại: Hình như mình vừa va phải vật gì? Hình như có tiếng van lòn thê thảm trước đó? Hắn dựng xe và đi bộ ngược lại. Một con chim mái trưởng thành nằm bẹp dí, máu ướt đầm. Hắn nhặt con chim xấu số lên ngắm nhìn giây lát rồi vút nhanh xuống bờ ruộng vệ đường: số mày thật đen đui, đừng hận gì tao nhé. Hắn càng phóng xe nhanh hơn trên đoạn đường trống vắng như thể muốn làm hại thêm một con chim tinh nghịch nào nữa? Phải chăng, hắn muốn ở tuổi vàng có đôi chim tội nghiệp cùng nhau bầu bạn?

Giữa cánh đồng làng lại có một ngã tư nữa, hắn liếc nhìn về phía bên phải cách ngã tư khoảng 200m nơi có khu mộ lộn xộn, nhấp nhô và đầy chật chội. Sau nghĩa trang là một hồ nước bé, màu nước đen sì đặc quánh. Ngay sát hồ lại có một ngôi nhà được xây bằng gạch chỉ rộng chừng hơn 20m vuông, bên trên mái được lợp bằng tôn. Ngôi nhà ngoảnh mặt hướng tây nhìn thẳng ra khu mộ và hắn lúc này. Hắn biết trong ngôi nhà đó có kê một chiếc giường dài 195cm, rộng 150cm, giữa nhà đặt một chiếc bàn uống nước làm bằng gỗ nghiêng kiểu cổ, mặt bàn là loại kính bả trà dễ vỡ, trên đó ở chính giữa bàn là một bộ ấm chén sứ màu đỏ nhạt. Hai cái ghế đơn kê sát cạnh đầu giường, một chiếc ghế dài phía bên trái cửa giữa – tất cả đều làm bằng gỗ nghiêng. Bên trên tường chỗ thẳng bộ bàn ghế tiếp khách nhìn lên là chiếc bàn thờ đơn sơ, nó chỉ là một tấm gỗ phẳng sơn vecli màu đen huyền. Một bát nổi hương tròn nền trắng với những họa tiết xanh, một thẻ hương bóc dở (đó là thứ hương vòng), một chiếc bật lửa màu đỏ rực và một chiếc đĩa bên trong có hình chú cá chép đỏ hồng dùng để đựng hoa quả. Bàn thờ không có ảnh thờ, những vòng nhang chỉ chỉ lập lòe đỏ trong đêm còn ban ngày thì nguội lạnh. Khi bước vào cửa giữa của ngôi nhà (cũng là cánh cửa duy nhất để bước vào trong nhà) hình ảnh đầu tiên hắn ta bắt gặp là chiếc phích màu đỏ sẫm được đặt ngay ngắn dưới bàn uống nước. Phía bên trái kê một chiếc tủ đơn bên trong đựng đầy quần áo, cánh tủ là một chiếc gương dài suốt. Khi mở toang cửa sổ mà soi mình trong gương hắn ai cũng thấy lạnh người bởi những ngôi mộ nhấp nhô phía xa và bộ mặt tàn nhang hiện rõ.

Hắn nhìn về bên phải đường, khuôn mặt đượm buồn, đôi mắt đỏ ngầu sự chết tróc, khễ đườn bộ lông mày rậm rạp rồi ngoảnh xe sang trái ngã tư. Hắn đi vòng qua cánh đồng làng để vào khu Bắc.

- Cho bát tiết canh nhé anh Minh.

- Có ngay, có ngay – Gã chủ quán ân cần trông đến tội nghiệp – ai chứ chú thì anh ưu tiên hàng đầu, làm ngay, làm ngay.

Hắn lụi cụi xắn từng thìa to máu đông nuốt đến ực như uống rượu, rồi gọi thêm bát nữa.

3. Chín giờ 5 phút đêm: Trời chưa mưa nhưng những đợt gió lạnh từ đâu tràn về làm hắn há dạ. Hắn bước vội ra khỏi công, tay cầm chiếc ô và một chiếc túi đen sì, chẳng ai biết hắn để gì trong đó.

Anh đi đâu đấy, sắp mưa rồi – Vợ hắn từ trong nhà gọi to, về mặt lo lắng – có việc gì quan trọng lắm ư?

Ủ, anh sang bên anh Đóp có việc quan trọng, – Khuôn mặt vô hồn lạnh tanh, mồm phả đầy mùi máu lộn tanh lộn từ ban sáng làm loãng cả một vùng không gian – để mai không tiện. Vậy là hắn đi, tiếng sấm lặn tiếng vợ vọng đến trong đêm: Anh nhớ về sớm nhé, hắn lầm lũi bước, đầu không ngoảnh lại. Con đường phủ đầy bóng tối. Hắn dừng lại ngay cạnh ngã tư góc cây đa, nơi này cách nhà hắn khoảng hơn trăm mét đường, hắn bước từng bước lên bậc tam cấp vào Cầu Đông Tự rồi biến mất theo màn đêm.

Gốc đa già hàng trăm năm tuổi vươn thẳng mình ngay sát ngã tư, đây là trục đường huyết mạch được ví như quả tim của khu Đông. Nghe đồn trên cây đa có oan hồn một thiếu phụ thường rên rỉ khóc than trong những đêm mưa bão. Thiếu phụ mặc áo trắng tinh, tay bồng một đứa trẻ chừng mấy tháng tuổi, lúc thì vất mình trên một cành to, lúc thì đứng đưa trên ngọn cây, lúc lại ngồi ngay trên bộ rễ sần sùi. Có người bảo thiếu phụ đang tìm cha

cho đứa con của mình. Dân làng kinh hãi liền góp công góp của xây một bệ thờ ngay trước gốc đa già, bên trái lại xây một cái Cầu gọi là Cầu Đông Tự. Đây là nơi những ngày rằm và mùng một hàng tháng các cụ già trong khu Đông làm lễ cầu khẩn cho oan hồn. Cũng từ đây, không ai còn nghe thấy tiếng khóc nỉ non và chiếc bóng trắng bên gốc đa già nữa.

Hắn giấu kỹ chiếc ô, lần giở chiếc túi đen bên trong đựng một bộ quần áo mưa, một đôi găng tay và một con dao nhỏ nhọn sắc. Khi đã trùm kín người bằng bộ quần áo mưa, đeo đôi găng tay vừa khít, giấu sẵn con dao bên trong ống tay áo hắn bước ra khỏi Cầu rồi đi thẳng ra đồng.

4. Cánh đồng lúa phẳng phát hương sữa, chúng đang ngả mình theo gió. Những cái ngả mình nhanh như chớp hết bên này sang bên khác mà hắn không thể định hình, không thể gọi tên, bởi lẽ hắn chỉ nhìn thấy chúng đứng thẳng khi ở một góc nghiêng nào đó, lúc thì 80 độ, lúc thì 111 độ, lúc lại ở 150 độ...

Mưa bắt đầu rơi, những ánh chớp dọc ngang trời sáng xanh rồi tắt lịm. Hắn bước chầm chậm, không vội vã, không chút run rẩy, tiếng chân bước tan biến trong mưa. Hắn nghe thấy cuộc trò chuyện thú vị của những hạt mưa đang lộp... lộp rơi:

- Nhìn kia các bạn ơi, ở đây ai cũng chạy trốn chúng ta, thích thật.
- Đồ ngốc, nhìn xem, còn hấn. Hấn đấy.
- Để mình báo 5023, 6327, 7900 đánh thức hấn, có lẽ hấn mơ ngủ hay bị ma rùi cũng nên.
- Không phải, mắt hấn vẫn mở mà, mình vừa xướt qua mặt hấn.
- Đồ khôn, không sợ chúng tao sao?
- Bộp ... bộp ... thẳng điên.

Hấn khẽ mỉm cười, cái mỉm cười còn tanh mùi máu lộn.

5. Men theo con đường rìa nghĩa trang ven hồ, là đến thẳng căn nhà mà sáng nay đôi mắt đỏ ngầu của Hấn hiện rõ sự chết chóc bị một cái nhú lông mày làm dịu xuống. Qua ô cửa sổ theo làn ánh sáng đèn, Hấn nhìn thẳng vào trong ngôi nhà quan sát mọi thứ lần nữa. Một người phụ nữ chừng hai mươi, hai sáu tuổi đang ôm đứa con gái trong lòng bên giường. Đứa bé đang ngủ, ngủ rất say. Bên cạnh là chiếc radio vụn nhỏ nhưng Hấn nghe rõ “Chương trình đọc truyện cổ tích và hát ru cho bé ngủ”. Hấn gõ cửa : cộc ... cộc ... cộc.

Một luồng gió lạnh ào đến khẽ đung đưa nén nhang vòng cháy dở lập lờ, người phụ nữ giật mình thảng thốt:

- Ai đấy, ai?

- Anh đây, Tọng đây mà.

- Đúng là giọng của Tọng, - người phụ nữ tự trấn an mình trong căn nhà gần nghĩa trang vào một đêm mưa bão - anh chủ làng(người đứng đầu làng), anh yêu của mình chứ ai. Nhưng ngay sau đó cô cảm thấy bất an, sự sợ hãi lan tỏa một cách lạ lùng, cô ghì chặt đứa con vào lòng. Nhìn nén nhang đong đưa lập lờ làm cô thấy ớn lạnh.

Thường thường khi trời bắt đầu sấm tối là Lan đã tắm rửa cho con xong, cô bế con trên tay vào nhà, đặt đứa con bé bỏng lên giường rồi khóa cửa thật chặt. Sau đó, cô mới đi dọn mâm bát và hai mẹ con cùng ngồi ăn cơm. Thi thoảng, Tọng có ghé qua ăn cơm cùng hai mẹ con và qua đêm ở đây. Nếu như mọi lần thì cô đã vội vàng ra mở cửa để ngả vào lòng Tọng, cùng những cử chỉ giận hờn đôi chút. Nhưng hôm nay, trong đêm mưa bão này cô cảm thấy sợ hãi, nỗi sợ bắt đầu từ chính câu nói của Tọng cách đây ba hôm trước: cô không nghe lời tôi thì tôi cho mẹ con cô ăn đất. Đất ở đây là gì, cô đã suy nghĩ mấy hôm rồi mà không thể trả lời cho nỗi uất ức nặng lòng đó. Hình như bóng tối cũng làm sáng tỏ nhiều thứ.

Cô chưa vội mở cửa mà cố giấu đi sự run rẩy bắt đầu lan tỏa trong căn nhà chật hẹp: anh ra đây có việc gì thế? Đây là lần đầu tiên cô hỏi Tọng như vậy, một câu hỏi thật lạ và ngớ ngẩn.

- Em lạ quá, mọi lần em đâu có như vậy?

- Anh ra đây có việc gì thế? – Lan hỏi lại một lần nữa- anh trả lời em đi.

- Anh nhớ em mà, em mau mở cửa cho anh, ngoài trời mưa to lắm.

Một tiếng sấm to, ngay sau đó là ánh chớp sáng rực trời. Tia sét đâm thẳng xuống khu nghĩa trang chỗ gần hồ nước, làm bụi lau sát hồ cháy đỏ. Hấn giật mình cố đẩy cánh cửa đã khóa nhưng vô ích, trong nhà người phụ nữ càng thêm hoảng loạn.

- Anh về đi, hôm nay em mệt, lúc này em chỉ muốn ở bên con thôi.

- Em mở cửa cho anh mau. Anh đã lặn lội trong mưa để ra với mẹ con em. Mở cửa đi em.

- Em xin anh, anh về đi em sợ lắm. Em không muốn gặp ai lúc này hết.

Hắn không ngờ tình hình lại trở nên phức tạp bởi trong suy nghĩ của hắn thì cánh cửa kia sẽ tự động mở ra một cách dễ dàng. Hắn thấy mình cần phải hành động nhanh, nhưng cứ thế này thì không được. Sự nôn nóng, vội vàng làm hắn không tìm được bình tĩnh mất.

- Em có mở cửa ra không, – Hắn đập cửa ục ục- anh phá cửa đấy.

- Em không biết anh là ai hết,- Sự hoảng hốt của người phụ nữ - anh về đi.

- Cô giỏi lắm, cô muốn tôi bỏ vợ để lấy cô, thế mà khi tôi ra đây giữa đêm mưa bão để được gần gũi cô, gần gũi con thì cô lại đuổi tôi về.

- Em không bảo anh bỏ vợ, em chỉ xin anh cho con có một người cha đường hoàng.

- Thế tôi không phải là cha con bé ư?

- Đúng, anh là cha nó, nhưng không phải theo cách này. Anh về đi, hôm nay em rất mệt. Sáng hoặc tối mai anh hãy ra với mẹ con em.

Hắn vùng chân lên đập cửa thật mạnh, cánh cửa kêu rảng rặc, nhưng chưa vội bật tung. Một lần nữa, rồi một lần nữa... Hắn nghiêng răng ken két và lao cả mình theo cánh cửa rớt xuống nền nhà. Rầm. Hắn nằm sòng soài bên cánh cửa trên nền gạch.

Lan, sau một thoáng định hồn, cô ôm con chạy vội qua cánh cửa đã bật tung. Cô chạy thẳng con đường ven hồ ra khu nghĩa trang. Hắn cố ngoảnh đầu lại với tay theo gót chân người phụ nữ, nhưng bàn tay nắm lại chỉ là một vốc oxi lẩn cacbonic đen đặc và chúng cũng nhanh chân thoát khỏi bàn tay hắn mà lẩn vào trong khói hương nghi ngút, đong đưa, lấp lờ.

Hắn lồm cồm bò dậy nhặt con dao sắc nhọn nhưng không cho vào ống tay áo nữa, mồm lẩm bẩm: “ khi thật, con dao chết tiết tự nhiên văng ra khỏi ống tay áo, cô ta cũng nhảy bén đấy ”. Sau đó, Hắn chạy ra cửa chính và cười to hà hà đầy khát máu: đợi đấy, hai mẹ con mày dám trốn tao ư? Trò trốn tìm này tao đã chơi từ thừa lên năm rồi.

Ôi! Cái thừa lên năm, cái thừa hắn bằng tuổi đứa con gái mà người phụ nữ đang bồng, đang bế trên tay kia trốn chạy thực mạng và đầy nỗi run sợ làm hắn rùng mình. Hôm nay đứa bé gái ấy cũng phải chơi cái trò “ trốn tìm “ mà trước kia bố nó hay chơi. Một đằng là ông bố đóng vai kẻ bịt mắt đi tìm, một bên là bà mẹ ôm con chạy trốn.

6. Nghĩa trang Hùng Hải nằm ở giữa cánh đồng của hai khu là khu Bắc và khu Đông, không có cổng vào mà cũng chẳng có bờ rào bao quanh. Đó là một khu đất được bao phủ xung quanh là những thửa ruộng màu mỡ mà từ xưa đến nay người ta dùng để chôn cất những người chết của hai khu Đông và Bắc. Làng quê Oan An còn có tục cải táng (bốc mộ), nghĩa là chôn sang khu đất mới. Người chết sau ba năm sẽ được làm lễ cáo từ đường rồi khai mộ, mở nắp quan tài. Tất cả xương cốt được nhặt ra, tẩy rửa bằng nước thơm, lau khô, xếp vào một cái tiểu sành, rồi chôn sang đất khác. Trước khi chôn làm lễ cúng thổ thần mới. Chính vì thế nghĩa trang Hùng Hải được chia làm hai khu, một bên là những ngôi mộ mới chỉ được đào huyệt rồi lấp đất(những mộ đất được đắp hình bán nguyệt nhô hẳn lên), một bên là những ngôi mộ khi đã cải táng được xây bằng gạch chắc chắn. Càng ngày người chết càng nhiều thành ra những ngôi mộ chưa được quy hoạch ấy càng lộn xộn làm cho ai cũng cảm thấy đất ở trên trần đã đất, đã hiếm thì dưới âm cũng hiếm, cũng đất. Sự phân chia không rạch ròi, không đường biên giới của khu nghĩa trang

làm quang cảnh thêm hải hùng, và càng thêm lạnh giá trong đêm mưa bão.

Lan ôm đứa con gái bé bỏng còn đang say ngủ của mình chạy thục mạng theo ven hồ ra khu nghĩa trang. Vừa chạy cô vừa ghi chặt con bé vào lòng để che chắn mưa cho nó. Trời mưa mỗi lúc một to, gió mỗi lúc một mạnh, những đợt gió tạt ngang quần theo cả những giọt mưa hắt vào mặt con bé, nhưng giấc ngủ chưa rời xa nó.

Cô chạy đến chỗ những ngôi mộ mới, những ngôi mộ bằng đất cao thấp, nhấp nhô làm cô bị vấp ngã. Cô nằm bên một ngôi mộ đầy tàn nhang và tiền vàng, ngôi mộ mới đắp, không có bóng dáng cỏ cây mà toàn đất đỏ tron tuột. Đây là ngôi mộ của một đứa bé mới 13 tháng tuổi, mới chết chiều nay, mới được chôn chiều nay mà không kèn không trống chỉ có tiếng khóc than thảm thiết một góc trời. Nghe nói vì ông bố đi uống rượu ở nhà bạn cho con cùng đi. Trên đường về, say rượu nên đâm vào một chiếc xe máy phóng nhanh bên đường. Đứa bé bắn văng ra đằng trước rơi xuống vệ đường, sọ vỡ tan, máu bắn tung tóe. Còn ông bố thì được đưa vào bệnh viện cấp cứu chưa rõ sống chết. Người ta còn đồn rằng một linh hồn bé nhỏ không tội lỗi sẽ được lên thiên đàng. Câu chuyện có vẻ như khá trùng hợp khi Lan ngã xuống xoài bên ngôi mộ mới và để văng đứa con trên tay mình về phía trước. Cô biết mình không thể đứng lên đến bên con, ôm nó trốn chạy được nữa.

Đứa bé lăn mình trên bãi cỏ đầy nước, nó đau điếng người, tỉnh giấc và khóc to gọi mẹ.

- Mẹ đây, mẹ đây! Nín đi, nín đi nào con yêu.

Đứa bé toàn thân ướt sũng, trong đêm tối mưa bão giữa nghĩa trang nức nở gọi mẹ: Mẹ, mẹ ơi! mẹ đâu. Đôi bàn tay yếu ớt đập xuống đất hắt văng những giọt nước, nó đang bò lại chỗ mẹ của mình.

- Nín đi con, nín đi. Mẹ đây, mẹ đây.

7. Hấn lao mình về khu nghĩa trang sục sạo từng bờ lau ngọn cỏ. Hấn quan sát đằng trước, đằng sau kiểm tìm trên từng ngôi mộ. Hấn vừa nghe thấy tiếng trẻ con khóc đâu đây, hình như ở đằng trước, hình như bên phải, hình như bên trái, hình như là tiếng ếch nhái, hình như tiếng trẻ con...bao nhiêu cái hình như trong đầu Hấn. Mưa mỗi lúc một to, nhưng ngoài trời không ánh chớp. Nghĩa trang phủ một màu đen kịt: “chết tiệt, nào sấm đâu, chớp đâu giờ thì đánh xuống đây đi”

8.

- Nín đi con, ông Mìn đang đuổi theo mẹ con mình, con mà khóc là ông Mìn bắt con đi đấy.

- Mẹ...mẹ ôm con chạy nhanh đi – tiếng khóc nhỏ dần hòa vào bóng đêm, hòa vào tiếng lộp bộp mưa rơi, hòa vào tiếng ếch nhái ra rả ngoài đồng hay trên những ngôi mộ, những bãi cỏ đầm đìa nước- chạy nhanh đi mẹ, con sợ lắm.

- Con yêu, mẹ bị ngã rồi. Giờ mẹ không còn đứng lên nổi nữa.

- Hu hu. Những giọt nước mắt trẻ thơ cứ thế rơi hoà tan vào những giọt mưa xối xả.

- Con ngoan, con yêu của mẹ, con có nghe lời mẹ không?

- Dạ...vâng.. dạ.

- Vậy con phải nín đi, không được khóc nữa.

- Vâng ạ! Đứa bé thút thít.

- Thế mới là con ngoan của mẹ chứ. - Lan giấu nỗi đau và cương nghị nói - Con còn nhớ khu mộ có mái che ở đằng kia không, chỗ mẹ chỉ tay ấy.

- Dạ, có phải chỗ hôm trước mẹ con mình chơi trò cò gà đúng không ạ?

- Đúng rồi, con của mẹ giỏi quá. Đúng rồi, giờ con hãy đi vào trong đó trốn ông Mìn nhé.

- Mẹ ơi, con sợ lắm.

- Ông Mìn chỉ tìm bắt con thôi, con hãy trốn sau tấm bia đá trên bục thờ, cái khe mà hôm trước con trốn mẹ ấy.

- Thế còn mẹ? – Đứa bé định khóc òa nhưng Lan đã ôm chầm lấy nó mà hôn lên môi, lên mặt, lên cổ, lên tay nó – Con sợ. Con không dám đi một mình đâu.

- Mẹ không sao, mẹ bảo rồi ông Mìn không bắt mẹ. Con phải can đảm lên thì mới là con của mẹ chứ. Mẹ tin là con của mẹ sẽ làm được .

- Con ...sợ...lắm.. mẹ ...ơi!

- Con có nghe lời mẹ không.
- Mẹ đi cùng con đi. Hu hu
- Con ngoan, con yêu của mẹ, Ông Mìn còn biết giả giọng nói của bố con nữa, con phải nhớ ngồi thật im lặng, không được khóc, không được lên tiếng nghe chưa?
Đứa bé bước từng bước ngả nghiêng trên những ngôi mộ gập gờ, đứa bé hồn nhiên vô tư mang theo cả nỗi sợ hãi thi thoảng ngoái đầu nhìn mẹ. Đứa bé đang khóc thâm, nó mất hút vào trong bóng tối cùng những ngôi mộ, bắt đầu trò chơi trốn tìm của đứa trẻ lên năm.

9. Hơn năm năm trước, người phụ nữ xinh đẹp đang nằm sõng soài trong khu nghĩa trang kia ngả vào lòng Hấn. Bông hoa đang nở thật tuyệt vời và đầy quyến rũ. Hấn đã để lại trên nhụy hoa một chút phấn làm cho bông hoa càng xinh đẹp hơn một cách lạ kỳ.

- Đêm qua, em mơ một giấc mơ lạ lắm anh ạ. Lan ngả đầu vào vai Hấn bên ghế đá.
- Như thế nào, kể anh nghe đi – khói thuốc phả ra từ mồm Hấn rồi tan biến. Em mơ thấy mình cưỡi ngựa lên núi, đi quanh đó năm vòng, nhưng chỉ thấy tùng và bách, không biết cửa vào. Em không hiểu ý nghĩa giấc mơ đó, một điềm báo trước đúng không anh?

- Em ngốc thế, tùng và bách chính là anh, anh là chỗ dựa của em.
- Nhưng em chỉ nhìn thấy chúng mà không đến gần được?
- Em không tìm thấy lối, nhưng chính lối vào đã tìm thấy em rồi. Giờ anh sẽ là chỗ dựa cho em như cây tùng, cây bách được không có bé ngốc?
- Phải phải mình em, - Lan khẽ quàng tay qua cổ Hấn ôm chặt – anh còn phải là chỗ dựa cho con của chúng ta nữa chứ .
- Em... em có...

- Con của chúng mình đấy, hai tháng rồi anh ạ. Anh không vui sao?

Giấc mơ ấy làm Lan thấy bất an, sự lo lắng vô hình mặc dù cô rất tin lời Hấn.

Lan tìm đến chỗ ông thầy bói già như tìm đến chốn an bình không thể diễn tả. Cô nhớ khi trước, khi mình còn là một đứa trẻ, cô đi theo mẹ đến gặp ông, ông đã nói rằng đời Lan khổ .Và từ đấy, mỗi lần cảm thấy lo lắng, bất an là Lan lại tìm đến ông.

- Thừa cụ con muốn giải mộng.

- Con kể đi và phải thật thành tâm con nhé.

- Vâng thưa cụ!

- Năng lượng được truyền ra dù ở đâu trong cơ thể đều mang một tín hiệu, đó có thể là một phần nhân cách còn khuyết trong con, cũng có thể là một ham muốn nào đó hay một điềm báo trước về tương lai cho con.

Lan im lặng nghe ông nói tiếp: Ta chỉ đoán xét được, khi lời kể của con bắt nguồn từ tâm. Giờ ta cũng sẽ lắng nghe lời con kể bằng tâm.

- Con mơ thấy mình cưỡi một con ngựa lên núi, đi lại năm vòng nhưng chỉ thấy toàn tùng và bách, mà không tìm thấy lối vào.

- Tùng và bách à?

- Vâng thưa cụ!

- Con thử nhớ lại xem, còn gì nữa?

- Hình như là... con không nhớ lắm. Phải rồi.. thưa cụ!

Lan nói tiếp: Con còn thấy rất nhiều lá rụng, một cành cây to rơi xuống.

- Con còn thấy gì nữa không?

- Con không nhớ gì nữa và sau đó con tỉnh giấc trong nỗi sợ hãi. Con thấy bất an, lo sợ một điều gì đó.

- Được, giờ ta sẽ xem cho con một quẻ!

Quẻ ly!

- Vâng thưa cụ, xin cụ cứ nói rõ cho con được biết.

- Theo xét đoán của ta: mã(ngựa) là gặp khó khăn. Quẻ Ly là hỏa, hỏa là lửa, sắp gây tai họa. Người lên núi là điềm dữ, nhìn thấy tùng và bách là hình tượng của mồ mã. Không biết cửa vào là không có cửa. Đi năm vòng là trải qua năm năm. Như vậy sau năm năm ắt sẽ gặp họa lớn.

- Họa lớn ư? Thưa... thưa cụ. Con cứ tưởng tùng và bách là chỗ dựa

- Đúng, họa lớn. Con còn thấy rất nhiều lá rụng chứng tỏ sẽ gặp chuyện không hay trong tình cảm. Cành to rơi xuống ắt là họa, giấc mơ này của con theo ta là con sẽ gặp họa lớn trong tình cảm.

Còn một điều ta muốn dặn con, con phải cẩn thận với những kẻ gần con nhất, bởi đó là kẻ hại con nhất.

- Con xin cảm ơn cụ.

10. Người phụ nữ ngã mạnh xuống ngôi mộ mới, chân dề lên bát cơm bằng men sứ mà người ta dùng để cúng cho linh hồn đứa trẻ. Máu từ khuỷu chân chảy đầm đìa hòa lẫn trong mưa. Cô biết mình không thể đứng lên chạy được nữa, không thể bảo vệ cho đứa con lên năm của mình do chính người cha tàn ác kia săn đuổi nữa. Cô muốn gào hét, muốn khóc thật to mà không thể. Cô tự nhủ mình phải can đảm, con của mình nhất định phải sống. Đứa trẻ có tội tình gì chứ, đôi mắt cổ giầu đi sự đau đớn về thể xác lẫn tinh thần, một tia sáng leo lắt lóc lên trong dòng suy nghĩ. Lan bừng tỉnh!

Hôm nay, sau hơn năm năm quê Ly ấy đúng là họa, cái họa sát thân trong một đêm mưa bão. Nước từ trên cao trút xuống như khóc, như than. Lan trách mình không nghe lời căn dặn của ông thầy bói già “con phải cẩn thận với những kẻ gần con nhất, bói đó là kẻ hại con nhất”. Cô thương mình, thương đứa con gái bé bỏng “các cụ có linh thiêng thì hãy phù hộ cho con của con. Xin các cụ, các ông, các bà ở đây che chở cho con bé... nó còn quá nhỏ”. Cô dõi nhìn theo đứa bé đang bước từng bước nặng nhọc, đầy khó khăn lần dần vào màn đêm.

Mưa, máu, những giọt nước mắt, tiền nhang, bát cơm đã vỡ, ngôi mộ mới... tất cả như báo hiệu một điều chẳng lành sắp xảy ra

11.

Ha ha, – Hấn cười điệu cười của kẻ chiến thắng, của một kẻ sẵn sàng làm mọi chuyện để tiến thân – cuối cùng anh cũng tìm thấy em rồi.

Bỗng giọng hấn trở nên hốt hoảng: con bé đâu, con bé đâu rồi?

Nó là con của anh đấy, anh tìm nó làm gì.- tiếng gào hét của người phụ nữ trong đêm, giữa nghĩa trang – Anh định giết cả con anh sao? Vì sao? Vì sao?

Vì sao ư, vì em ép anh quá đấy thôi – Hấn càng cười to hơn, điệu cười mà ngay sau đó làm chính hấn cũng phải rùng mình – sắp Bàu Bán rồi em à.

Chánh tổng, anh muốn làm chánh tổng ư? Thế còn tình người anh để đâu? Tôi chỉ muốn là một người vợ danh chính ngôn thuận, tôi chỉ muốn con tôi có cha một cách đàng hoàng như bao đứa trẻ khác. Vậy có công bằng không? Công bằng không hả ông trời?

Em à, chỉ dụ Mị Mu là đúng đắn, là công bằng đấy chứ, nhưng chính vì công bằng quá mà người thực hiện nó là anh lại không được như ý mình. Xin lỗi em...Hấn giờ tay đầm mạnh xuống người phụ nữ, từng nhát, từng nhát.

Lâu lắm một tiếng sấm lại xuất hiện, tiếng sấm to hơn bất kỳ tiếng sấm nào trong đêm mưa này, ngay theo sau nó là ánh chớp sáng rực trời. Tia sét đánh thẳng xuống bãi cuối nghĩa trang Hùng Hải, cỏ xanh rực cháy, những giọt mưa nặng trĩu làm chúng tất dần trong đêm, khói tỏa nghi ngút một vùng.

Hấn nhìn quanh tìm đứa bé, nhưng rồi lại nghĩ “phải thủ tiêu cái xác này trước”. Hấn kéo xác người phụ nữ đến gần một cái huyết đã đào sẵn, đây có lẽ là cái huyết của một ngôi mộ cũ và được chuyển sang nhà mới mà người ta chưa kịp vùi đất. Hấn quăng cái xác xuống hố, nước bắn tung tóe cả vào mặt – thật tanh tưởi – hấn khễ rít thành tiếng, rồi dùng tay lấp dần những mô đất nhào nhoẹt xuống mồ.

12. Đứa bé bước từng bước ngả nghiêng trên những ngôi mộ gập gò, đứa bé hồn nhiên vô tư mang theo cả nỗi sợ hãi thì thoảng ngoài đầu nhìn mẹ. Đứa bé đang khóc thâm, nó mắt hút vào trong bóng tối cùng những ngôi mộ, bắt đầu trò chơi trốn tìm của đứa trẻ lên năm.

Nó không còn nhìn thấy mẹ nữa, nhưng mẹ bảo: Ông Mìn chỉ tìm bắt nó, không bắt mẹ, nó tự nhủ: Mẹ sẽ không sao đâu, mình phải trốn thật kỹ thì ngày mai khi mặt trời tỉnh giấc là nó lại được nằm trong vòng tay của mẹ. Nó sẽ khóc thật nhiều cho thỏa nỗi sợ đêm nay rồi mẹ sẽ dỗ dành, sẽ âu yếm, sẽ hôn lên môi, lên má, lên cổ nó...

Nó bước dần về phía bãi giữa nghĩa trang, nơi có khu mộ chi Hoàng Kim, khu mộ có khối đá to dựng ngay sát bực thờ, đó là nơi nó cần đến. Vừa bước vừa sợ, nỗi sợ được giảm đi ít nhiều khi nó nghĩ đến ngày mai. Đúng, ngày mai: mình sẽ được mẹ khen là một đứa trẻ ngoan, một đứa trẻ can đảm. Nó đã bước như vậy giữa những giọt mưa không ánh chớp.

Từng bước, từng bước tuy nặng nề, khó khăn, nhưng nó đã quen thuộc với khu này, nơi mà mẹ và nó đã chơi trò cò gà, rồi có lần nó trốn mẹ chui lọt vào phía sau khối đá to ấy làm mẹ không tìm được. Mẹ phải gào khản cả cổ, nước mắt lã chã, nó mới bò ra gọi: mẹ ơi! mang theo cả nụ cười toe toét làm mẹ không thể giận. Mẹ đã ôm chầm lấy nó mà âu yếm, cưng chiều, nó rất thích thú những lúc như vậy.

Đề lên được phía bên trên của bực thờ, nơi có gắn khối đá to nặng ấy cũng là cả một vấn đề với nó. Hôm nay trời mưa to, gió tạt cả những giọt mưa lên bực bệ thờ, cái bực cao gần bằng người nó làm bằng đá granit. Nó đu cả người lên, hai tay trơn tuột ngã uynh xuống nền bê tông. Nó cố ngang bướng và còn ngã đến vài lần nữa, mãi đến tận lần thứ bao nhiêu mà nó không thể nhớ được thì nó mới bò lồm ngồm trên bực bệ thờ, ẩn mình phía sau khối đá. Chẳng còn mưa nữa chỉ còn gió và bóng đêm, nó thấy lạnh và nhớ mẹ vô cùng.

13.

10h 45 phút đêm, trò chơi trốn tìm giờ chỉ còn lại có Hấn và đứa bé gái năm tuổi. Hấn nghĩ phần thắng chắc chắn sẽ thuộc về mình, bởi đứa bé chỉ có thể trốn quanh những ngôi mộ đâu đây? Diệt cỏ phải diệt tận gốc, nhưng đứa bé là con của Hấn, cái gốc là do Hấn mà ra. Đúng là quỷ tha ma bắt, Hấn khẽ nói: hãy tha lỗi cho bố!

14.

Hấn gọi:

- Con yêu, con ở đâu, bố đây!

- Ra đây với bố nào con yêu.

Mọi lần, khi nhìn thấy bóng Hấn từ xa trên cánh đồng, đến gần ngôi nhà ngay sát khu nghĩa trang ấy là giọng con bé lại vang lên mừng rỡ: bố kia mẹ ơi, bố đây. Rồi chưa kịp để Hấn dựng xe là con bé đã lao chậm đến ôm lấy chân, lấy đùi bố mà hôn hít.

Hấn lại gọi:

- Đừng sợ, bố đây con.

- Ra với bố nào con gái ngoan.

“Quái lạ, nó trốn đâu được nhỉ?”, Hấn đã lùng sục cả nghĩa trang này rồi mà không thấy bóng con bé. Có lẽ nó không trốn ở đây, bởi nếu nó nghe thấy giọng nói thương yêu của Hấn thì nó phải mừng quýnh lên, phải chạy ra ôm chậm lấy Hấn chứ. Hay con bé sợ quá mà bất tỉnh đâu đây?

Hấn lững thững bước, tay gạt bỏ những hạt mưa trên mắt, trên mũi, trên cằm. Hấn đi vào khu mộ tộc chi Hoàng Kim, nơi có bệ thờ bằng mái che duy nhất trong nghĩa trang để tránh những hạt mưa mỗi lúc càng thêm nặng tạt mạnh vào mặt, vào mũi, vào cằm. Có thể, Hấn muốn có một khoảng thời gian ngắn yên tĩnh đủ để xâu chuỗi lại những gì đã xảy ra, xem con bé có thể trốn nơi đâu?

15. Bãi đất khu mộ tộc chi Hoàng Kim nằm ở chính giữa nghĩa trang Hùng Hải. Đó là một mảnh đất vuông vắn được xây tường bao quanh quét sơn trắng. Chính giữa khu mộ là bệ thờ, nơi thấp hương chung cho những linh hồn tổ tiên của cả dòng họ. Hai bên bệ thờ là hai chiếc cột vuông làm bằng đá kim xa, trên mái được lợp bằng loại ngói cung đình. Giữa bệ thờ có kê bát nôi hương lớn, sau bát nôi hương là một khối đá to màu hồng nhạt hình vòm có khắc chữ: “MỘ CHÍ- CHI HOÀNG KIM”. Hấn ngồi ngay sát khối đá ấy, nhìn quanh khu mộ họ Hoàng Kim. Lần đầu tiên Hấn mới để ý đến khu mộ đẹp nhất nghĩa trang này, con đường bê tông hình chữ thập phân khu mộ thành bốn ô vuông nhỏ, hai bên bệ thờ là hai ngôi mộ lớn, phía sau là vài nấm mồ bé hơn đều được ốp bằng loại đá kim xa. Những hạt kim xa óng ánh giữa nền trời tối om nơi nghĩa trang làm Hấn thấy xa lạ. Sự mệt mỏi, nỗi sợ hãi tăng dần. Hấn ngả người về phía khối đá, bỗng giật mình nhảy dựng lên như một đứa trẻ.

Hấn nghĩ: Mình ngốc thật, sau khối đá có một khe hở, sao mình không nhớ ra nhỉ? Nó có thể trốn ở đấy, có thể lắm! Đúng rồi! Tuy Hấn đã nhiều lần đi tảo mộ trên bãi nghĩa trang Hùng Hải này, nhưng có bao giờ Hấn để ý kỹ đến những tiêu tiết trên bãi nghĩa trang đâu. Hôm nay, Hấn chợt nhớ ra rằng sau khối đá lớn trên bệ thờ khu mộ chi Hoàng Kim có một khe hở đủ để cho một đứa bé trốn trong đó. Mà hôm trước con bé còn khoe với Hấn, nó đã khoe với Hấn như vậy đấy, nó đã trốn mẹ trong đó làm mẹ không tìm được nó.

16.

Hấn nhảy lên bực thờ:

- Con ngoan, đừng trốn nữa. Bố đây, ra đây với bố nào.

Không một tiếng trả lời, đứa bé không chịu bò ra mà vẫn im lặng thu mình sau khối đá. Ngoài trời tiếng mưa rả rích nhạt dần, tiếng ếch nhái kêu ra rả. Hấn không gọi con bé nữa mà dậm vòng con dao về phía sau khối đá, dậm lên trên, dậm xuống dưới, hết tay trái rồi tay phải. Thế là hết đời con bé!

17. Ông già Cung đã ngoài sáu mươi tuổi, nhưng mái tóc vẫn đen ánh, vóc người ông thấp, đậm và chắc. Đêm ấy nhân lúc trời mưa, ông dọi đèn đi soi ếch nhái trên những bờ vùng, bờ thửa. Chiếc đèn pin ông đeo trên trán tuy không sáng rõ đến mức dọi cả cánh đồng làng nhưng cũng phải đủ để Hấn nhìn thấy thứ ánh sáng mập mờ đang tiến lại gần về phía nghĩa trang?

Con mẫn thú khi quăng mình để tìm mồi, nó không để ý rằng quanh đó cũng có những kẻ nấp trong bóng tối khác. Hấn chỉ để tâm vào con mồi mà hấn đang tìm kiếm. Khi tìm thấy con mồi rồi hấn mới ngược nhìn xung quanh như sợ sệt điều gì đó? Hấn nhìn khắp quanh nghĩa trang và cánh đồng xem có điều gì khác lạ không, nhưng may mắn không thấy dấu hiệu rình rập gì. Bởi lẽ ông già Cung đã tắt ánh đèn khi nghe thấy một thứ âm thanh rợn người trong đêm, mà nó lại vọng lại từ khu nghĩa trang. Một tiếng gào hét thảm thiết: Nó là con của anh đấy, anh tìm nó làm gì? Tiếng gào hét của người phụ nữ trong đêm, giữa nghĩa trang – Anh định giết cả con anh sao? Vì sao? Vì sao?

Một người đã trên sáu mươi tuổi như ông đang gần đất xa trời, đã trải qua bao nỗi đắng cay của cuộc đời thì còn sợ gì chứ. Nếu có gặp ma thật thì ông càng mừng, bởi cả đời ông cũng chỉ ao ước có thể rồi chết cũng thỏa. Ông mạnh dạn ân mình đến gần khu nghĩa trang và ông đã ở gần đấy.

Lâu lắm một tiếng sấm lại xuất hiện, tiếng sấm to hơn bất kỳ tiếng sấm nào trong đêm mưa này, ngay theo sau nó là ánh chớp sáng rực trời. Tia sét đánh thẳng xuống bãi cuối nghĩa trang Hùng Hải, cỏ xanh rực cháy, những giọt mưa nặng trĩu làm chúng tắt dần trong đêm, khói tỏa nghi ngút một vùng. Chỉ cần có vậy, đôi mắt tuy không còn tinh anh của ông già Cung đã bắt gặp hai hình ảnh trên cùng một đường thẳng. Ngay trước mắt ông là một đứa bé chừng ba tuổi đang bò lồm ngồm trên bục bệ thờ ở bãi giữa nghĩa trang. Xa hơn là hình ảnh lơ mờ, ông thấy một người đàn ông đang kéo lê một vật gì đó, hình như là xác người lê quệt dưới cỏ và đất.

Ông ân mình dưới những ngôi mộ xây bằng gạch, tiến dần về phía bãi giữa nghĩa trang. Ông biết đứa bé đang phải trải qua nỗi sợ hãi lớn, ông cần phải hành động nhanh và nhẹ nhàng. Nó mà khóc toáng lên lúc này thì hỏng hết việc, có khi cả ông và cả nó đều gặp nguy hiểm. Đúng rồi, ai cũng phải vui mình dưới ba tác đất nhưng cái chết này không xứng, cái chết đầy oan uổng.

Ông nhẹ nhàng nhảy lên bục bệ thờ, một tay bế thốc đứa bé lên, một tay cố bịt miệng nó thật chặt. Trong khoảnh khắc ấy tiếng khóc ú ớ của đứa bé vẫn kịp lẫn vào trong không gian, cùng tiếng mưa rơi, tiếng ếch nhái kêu ra rả.

Hắn đang lấy tay dùng hết sức để lấp những mô đất nhào nhoẹt xuống mồ. Hắn vừa nghe thấy tiếng gì đó, hình như là tiếng khóc của đứa bé: Rồi tao khắc tìm thấy mày. Hắn lại ra sức lấp đất.

18. Hắn nhảy lên bục thờ MỘ CHÍ – CHI HOÀNG KIM, đâm những nhát dao điên loạn vào sau khối đá nhưng tất cả đều là một khoảng không vô tận.

Hắn điên cuồng lục tung nghĩa trang một lần nữa, rồi quay về ngôi nhà sát cạnh khu nghĩa trang kiểm tìm- tất cả là nỗi vô vọng. Đứa bé đâu, đứa bé đâu rồi?

Sau đó Hắn lê những bước chân nặng trĩu rời khỏi nghĩa trang, qua cánh đồng, qua ngã tư gốc cây đa, vòng vào Cầu Đông Tự. Hắn cởi bỏ bộ quần áo mưa, tháo đôi găng tay và cắt con dao vào chiếc túi đen sì, rồi cầm ô bước về nhà.

Hắn mở cổng, mở cửa nhà một cách dễ dàng vì vợ hắn chưa khóa cổng và cửa, chúng đều được cài then để đợi hắn về.

Hắn vào phòng tắm, lúc trở ra thành một con người khác.

Hắn liếc nhìn đồng hồ, đã gần 1h sáng.

- Anh về muộn vậy?

- Ừ, ngủ thôi em.

19.

Trong lúc tôi đang mơ hồ bởi giấc mộng đêm “ không biết là thực hay ảo?”, tôi ngồi trên giường mà đôi mắt vẫn nhắm nghiền, thì ở dưới nhà nghe tiếng mẹ gọi to:

- Trung, Trung ơi! Dậy mau.

- Có chuyện gì vậy mẹ?. Tôi choàng tỉnh, vội vã mở cửa phòng, chạy nhanh xuống cầu thang, bởi mẹ ít khi đánh thức tôi vào buổi sáng. Hôm nay nghe giọng mẹ lại rất lạ.

- Đêm qua bố con về đấy!

- Sao mẹ biết! Tôi thờ phò như trút bỏ nỗi lo lắng về mẹ.

- Con nhìn lên bàn thờ xem, chân hương đã được hóa. Bố con về đấy!

- Con cũng nghĩ vậy mẹ ạ. Tôi nhìn lên bức ảnh bố trên bàn thờ thấy đôi mắt ông sâu thẳm.

Buổi sáng hôm ấy, tôi lang thang trên những con phố, không phải để ngắm nhìn dòng người qua lại, cũng chẳng phải để nghe tiếng còi xe inh ỏi loạn xạ...Tôi cứ bước mà chẳng biết mình đi đâu, về đâu? Xin các bạn đừng hiểu nhầm mà nghĩ rằng: tôi đang bước những nhịp bước vô hồn. Bởi ngay sau đó, tôi đã tìm đến gặp một người.

20. Tôi quyết định tìm đến gặp một nhà văn nổi tiếng, ông là bạn cũ của bố tôi. Nhà văn để tóc trụi, trông như đầu gấu, nhưng thực ra ông rất hiền và lãng mạn. Ông mời tôi vào nhà, sau đó ông đi pha trà, ông bảo: Đây là loại trà sen đặc biệt. Ông bảo tôi thưởng thức, nhưng tôi chẳng thấy có gì đặc biệt cả. Tôi nâng niu tâm chân tình của ông đặt vào một góc trong lòng và xin phép kể cho ông nghe về giấc mơ đêm qua. Trước hết là tôi có một người để giải bày và sau là chờ đợi ở nhà văn những lời khuyên giải giúp tôi đỡ hoang mang.

- Giấc mơ của cháu là vậy chú ạ.

- Nghe có vẻ ly kỳ đấy chứ,- nhà văn nói – nhưng chú nghĩ đó chỉ là một giấc mơ thôi.

- Thưa chú, vậy không phải bố cháu đã về ư?

- Không phải - Nhà văn cười.

Tôi im lặng mong chờ những lý giải của nhà văn, nhưng ông lại đặt những câu hỏi làm tôi không thể giải thích:

- Cháu thử nghĩ xem, một đứa trẻ năm tuổi có thể làm được những điều như vậy không? Bố cháu lúc mất, hưởng thọ 52 tuổi, giờ ở cõi ấy lại thành 62 tuổi ? Cả khu nghĩa trang Hùng Hải nữa, vậy chẳng phải người chết rồi lại chết lần nữa ư, cháu có thấy vô lý không nào?

- Có lẽ, chú nói đúng, đó chỉ là một giấc mơ. – tôi nói – Một giấc kỳ lạ, bởi cháu còn thấy nhiều điều vô lý hơn.

Tôi cười với nhà văn và nói tiếp :

- Cháu thấy bố cháu phải làm lụng vất vả, mọi người cõi ấy vẫn có cuộc sống gia đình “ dựng vợ gả chồng”, có kẻ giàu người nghèo, lại còn tranh giành nhau quyền lực nữa.

Nhà văn nhìn tôi như kiểu thầy bói xem tướng hành nghề:

- Chú thấy cháu cũng có đầu óc tương tượng đấy chứ, cháu thử viết văn xem?

- Cháu xin chú- tôi cười- viết lách thì cháu chịu.

- Cháu nói đúng, viết văn như chú cũng khổ. Nó là cả vấn đề lớn của người cầm bút.

Tôi thoáng thấy nhà văn buồn, nét buồn cũng chỉ thoáng qua khuôn mặt ông. Tôi kính phục nhà văn, ông đúng là một người trải nhiều sự đời, bởi cách mà ông chỉnh lại những ưu tư cho mình chỉ như là việc rót trà mời khách.

- Cháu xin có ý kiến thế này ạ...

- Cháu cứ nói đi, đừng khách sáo.

- Hay là chú viết một câu chuyện về giấc mơ này của cháu, biết đâu lại thu hút được độc giả?

- Cháu thật thà lắm, - nhà văn nói – câu chuyện của cháu kể rất hấp dẫn, nhưng có nhiều điều vô lý. Mà những điều vô lý tuyệt vời ấy, không phải ai cũng ưa.

- Cháu không hiểu thưa chú?

- Rồi cháu khắc hiểu.

Lúc tôi về đến nhà thì trời đã nhá nheo tối, tôi thấy mẹ lui cui ở ngoài sân đang hóa rất nhiều tiền vàng. Tôi chào mẹ, rồi đi vào trong nhà, sau đó tôi châm lửa và thắp ba nén nhang cho bố. Giấc mơ đêm qua vẫn còn ám ảnh tôi đôi chút, nhưng rồi tôi sẽ lãng quên nó. Đêm ấy tôi đi ngủ từ rất sớm.

Truyện ngắn: Kẻ lang thang! -HKT-

1. Kẻ lang thang!

Đã ba ngày, ba đêm rồi Trung chưa ngủ một giờ, một phút, một giây nào. Trông anh, như người mất hồn vậy. Lốp da mặt đen tái, hai tròng mắt đỏ đẫm, tất cả chúng làm cho khuôn mặt vốn vui tươi của Trung bỗng thành ngớ ngẩn.

Nhìn Trung lúc này xem: cái anh chàng cao 1m60 ấy, người đang liêu xiêu bước ngoài phố đó, cái kẻ đầu tóc bù xù kia kia, cái thằng mặc bộ quần áo nhếch nhác đấy, nó bốc mùi quá, hẳn định nhìn đều hết mọi người à?

Hai năm trước, Trung và Tuyết Oanh chia tay nhau. Hơn 700 ngày đã qua ấy, anh vẫn sống ổn cùng với nỗi nhớ người yêu. Nhiều khi, những kỷ niệm ngọt ngào ào về bất chợt làm Trung thấy khó thở. Anh phải tự mình tạo cho mình một không gian riêng, rồi lao ngay đến đó. Với những hình ảnh chuyển động liên tục, không có chỗ cho âm thanh, mà anh là nhân vật chính trong thế giới của riêng mình. Rồi khi, những nhịp đập của con tim chỉ còn chút ít thổn thức, Trung mở mi mắt một cách từ từ và trầm nghĩ: “*thời gian chính là người thợ hàn chuyên nghiệp để hàn gắn vết đứt lòng, mà mỗi hàn có khi là một tác phẩm nghệ thuật.*” Trung đã coi mỗi tình với Tuyết Oanh là bức tranh tuyệt mỹ. Mỗi nét vẽ mang một cung bậc cảm xúc khác nhau. Mỗi lần Trung ngắm nhìn lại bức tranh là mỗi lần anh gặp lại mình, để rồi thấy mình không phải là mình.

9 giờ 30 phút sáng của ba ngày trước, Trung nhận được một cuộc điện thoại từ số máy lạ. Lúc đó, anh đang ở trong văn phòng của công ty, anh ngồi trên chiếc ghế quen thuộc đối diện với màn hình máy tính để làm việc. Trung vốn là trưởng phòng hành chính nhân sự của công ty cầu đường Hoàng Kim ở Hà Nội. Công việc ấy, đối với một chàng trai 25 tuổi có bằng cử nhân loại giỏi, rất hay nói, rất hay cười, đầy dí dỏm và thông minh như Trung thì thực ra không quá vất vả.

Trung xin phép nghỉ ốm, anh mở cửa văn phòng công ty bước ra ngoài hành lang tầng hai. Anh không vào khu nhà gửi xe để lấy xe, mà đi bộ thẳng ra cổng công ty. Trung gọi điện thoại liên tục, nhưng lần nào anh cũng chỉ nói một câu:

- *Cô ơi, cho cháu gặp Tuyết Oanh với, cháu xin cô đấy!*

Người ở bên kia tần số đã không bắt máy nữa.

“*Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.*” - Trung vẫn bấm máy gọi lại, miệng làm nhảm:

- *Cô ơi, cho cháu gặp Tuyết Oanh với, cháu xin cô đấy!*

2. Gặp gỡ...

18h 02 phút

- *A lô bà đây ạ, cháu Oanh đây!*
- *Oanh đây à, cháu đang ở đâu thế?*
- *Cháu đang đợi xe buýt bà ạ, – Oanh trả lời bà - hôm nay xe đông quá, nó bỏ mấy xe rồi. Thế bà đã ăn cơm chưa? Hôm nay, bà đừng đợi cháu nhé. Bà cứ ăn cơm trước đi, chắc cháu về muộn đấy!*
- *Một mình bà, ăn lúc nào chẳng được. Bà đợi cháu về cùng ăn cho vui.*
- *Vâng ạ, xe buýt 07 đến rồi bà ơi! Cháu cúp máy đây, tuyến này cầu trời cho lên được bà nhỉ?*
- *Ờ, ờ.*

18h 08 phút

May quá lên được xe rồi, nhưng hình như có mùi gì đó hăng hắc, mùi gì nhỉ? – Oanh nghĩ - khó chịu quá. Trời ơi! thì ra là mùi hôi nách của một anh chàng, mà sao anh ta lại đứng cạnh mình chứ? ..híc...híc ... anh ta lại còn cao nữa chứ. Chết mình rồi!

Anh chàng hôi nách ấy, đứng trước ngay Oanh. Cánh tay trái vô tư của anh ta giờ lên để bám vào thành xe, mang theo cả những mùi hương đặc biệt làm Oanh thấy khó thở. Cô cố đứng thẳng mình, cố hít thở những giọt oxi trên cao, nhưng cô chỉ vừa vịn đứng đến vai anh ta.. *Ôi! chết mất, còn những gợn một tiếng nữa mới xuống xe. Mình biết dịch chuyển đi đâu bây giờ khi mà ở trên xe đến một chỗ chen chân còn vất. Oanh ơi! mà phải làm gì đi chứ.*

Đang lúc bí tắc ấy, thì đôi mắt của Oanh bỗng nhiên sáng lên. Cô nhìn xuống chỗ anh chàng đang ngồi ghé cạnh chỗ mình đứng.

Oanh ngọt giọng nói: *Này anh gì đẹp trai ơi, anh gì ơi!*

- *Cô gọi tôi à?*
- *Vâng em gọi anh đây, anh có thể nhường chỗ đó cho em được không?*
- *Chỗ nào cơ cô bé? Hấn tỏ vẻ không hiểu và hỏi lại Oanh.*
- *Dạ, cái chỗ... chỗ.. anh đang ngồi đó, – Oanh áp úng - em mệt quá anh à, lại còn đau bụng, nhức đầu nữa.*
- *Chắc chắn em đau bụng, nhức đầu chứ?*
- *Dạ chắc chắn ạ.*
- *Thế em có biết số điện thoại cấp cứu là bao nhiêu không? – Hấn liền thò tay vào trong túi áo, rút điện thoại ra và nói – Anh sẽ gọi họ đến ngay, em mau xuống xe đi, điem sau ấy.*
- *Dạ, thôi anh ạ, em cảm ơn lòng tốt của anh.*

Oanh thấy mặt mình đang dần nóng lên, cô nói tiếp:

- *Em sẽ cố gắng về đến nhà. Nhưng em thấy anh cũng hơi kém ga lãng đấy.*
- *Cô bé này, cô có bao giờ đọc nội quy khi đi xe buýt chưa nhỉ?*
- *Cũng đọc rồi. Oanh trả lời hấn một cách cụt lùn.*

- Thế thì, anh nhắc lại cho nghe em một lần nữa nhé. Đó là, anh chỉ nhường ghế cho người già, trẻ em, người tàn tật và phụ nữ có thai thôi.
- Vâng anh quả là có tấm lòng tốt.
- Anh nói thế để cho em biết là anh rất ga lăng. Thế đấy, bao giờ em có thai hoặc già yếu thì anh sẽ xung phong nhường ghế cho em đầu tiên.

Oanh tức giận, cô nguýt môi lên với hắn. Còn đôi mắt mắt thì đảo sang phải, đảo sang trái như sợ ai đó đang cười nhạo mình. Oanh nghĩ: hôm nay là ngày gì ấy nhỉ? đến hết cái này đến cái khác, hay tại sáng nay mình ra ngõ gặp gái. Nhưng suy cho cùng cũng là hắn, chính là hắn làm mình bức nhất. Đúng là đồ bất lịch sự, thiếu ga lăng, lại còn bảo mình có thai và già yếu nữa, tức quá đi mất .

Xem nào, để mình để mình nhìn kỹ hơn cái khuôn mặt đáng ghét ấy. Hừm, cũng có thể gọi là đẹp .. zai, mỗi tội hơi lùn . Từ bây giờ, mình mà gặp hắn thì phải gọi là “đồ lùn xấu xa” . Oanh tủm tỉm cười vì đã nghĩ ra một cái tên thật hay đặt cho hắn, thế là bỏ tức, đỡ bức mình “đồ lùn xấu xa” .. ha ha ha

18h 52 phút

Cuối cùng mình cũng xuống được xe, – Oanh tự nói với mình – bây giờ còn phải hành trình gần một cây số đi bộ về với bà. Hơi mỏi đấy, nhưng mà vui. Vì lại một tuần trôi qua mình lại được về với bà, được nằm trong vòng tay già nua ấm áp của bà và đặc biệt là được nghe bà kể chuyện làng, chuyện xóm, chuyện cổ tích, chuyện ma ... ôi mình thích cái cảm giác khi được ở bên bà, nó bình yên và hạnh phúc đến diệu kỳ.

18h 57 phút

Oanh đang đi bộ trên con đường sỏi đỏ từ bến xe buýt vào trong làng, thì bỗng một giọng nói vừa quen vừa lạ cất lên:

- *Này cô bé bướng bỉnh có đi nhờ xe về làng không?*

Oanh nhanh nhẩu nói:

- *Dạ có ạ, cho em đi nhờ một đoạn, cảm ơn anh trước nha.* Nhưng tại sao anh ta lại gọi mình là cô bé ngang bướng? anh ta quen mình à? Thôi đúng rồi, chính là hắn: tại sao mình lại ngồi lên xe hắn nhỉ ? “Đồ lùn xấu xa”. Con mi ni già đáng ghét, sao mà không bức xăm đi, nổ tung lốp đi, gãy hết nan hoa và ... mình ngu quá.

Hắn nói: *Không nhận ra anh à cô bé?*

Oanh giả tảng và nhẹ nhàng nói: *anh là ai đấy ạ ?*

- *Không anh chỉ hỏi thế thôi,-* hắn nói một cách tinh bơ - *đây là lần đầu tiên anh em mình gặp nhau thì phải ?*
- *Vâng đúng đấy anh ạ, đây là lần đầu và chắc cũng là lần cuối cùng.*
- *Sao lại là lần cuối -* đồ lùn xấu xa nói - *thế em không muốn gặp anh nữa sao.*
- *Dạ em cũng muốn, nhưng mà chắc sẽ không gặp lại anh lần nữa đâu.*

- Trái đất tròn lắm cô bé à, mà anh thấy em nguýt môi lên trông thật đáng yêu đấy, rất hợp với khuôn mặt tròn của em.
- Thật thế hả anh? – Oanh khẽ mỉm cười – chưa ai khen em như vậy đâu. Chết rồi, hẳn ta mới khen mình có một câu mà mình đã bị hẳn đưa vào tròn, mình việc gì phải nói nhẹ nhàng với hẳn, đúng là đồ lẻo mép “nhất lé nhì lùn” mà lại.
- Thật đấy, lúc đó trông em em rất xinh, nhưng mà hình như khi ở trên xe buýt em không bị nhức đầu thì phải ?
- Vâng, sao anh biết, - hừm... mình đã cố quên chuyện cũ mà hẳn lại còn khêu ra – lúc ấy... thực ra là.. lúc đó em hơi khó chịu với mùi hôi nách của anh chàng đứng bên cạnh.
- Thế sao em không nói thật ra, - hẳn mỉm cười - anh sẽ nhường ghế cho em ngay. Chính vì anh biết em nói dối nên anh trêu em thôi.
- Vâng, em sợ nói thật lúc đó lắm. Tuy được anh nhường ghế cho, nhưng mà anh ta đứng ngay cạnh em ... em sợ nói thật lắm.
- Ủ, ừ, - hẳn khẽ cười, nụ cười mà Oanh đang tưởng tượng là rất đều - thế nhà em ở đây à ?
- Không nhà em ở ngay Hồ Tây, còn bà ngoại em sống ở đây, cứ đến cuối tuần là em về thăm bà. Thế nhà anh ở đâu ?
- Nhà anh ở Kim Nỗ.
- Ở Kim Nỗ à, cái tên nghe hay nhỉ.
- Tên ấy có từ truyền thuyết đấy. Ngày xưa, khi An Dương Vương bắn thử nỏ thần thì mũi tên đó bay trúng vào làng anh, nên làng đặt tên là Kim Nỗ. Tên làng vừa có ý nghĩa là nỏ vàng, vừa mang ý nghĩa lịch sử nữa.
- Vâng truyền thuyết thật anh nhỉ ? Oanh nghĩ: lại thích ta đây hiểu biết, khoe khoang truyền với thuyết, có khi tự bịa ra thì có.

19h 09 phút

- Em cảm ơn anh đã cho đi nhờ xe ạ, em sắp phải xuống rồi.
- Sao anh cứ gọi em là cô bé thế, trong khi anh chỉ cao bằng em thôi?
- Vì tính em rất trẻ con, và anh thích tính cách đó của em.
- Vâng ạ!
- Thế em có nick chat không ?
- Dạ có . Chết rồi mình bị anh ta lừa rồi, mình đâu có thích gặp lại anh ta nữa đâu mà chat với chút.
- Em có thể cho anh biết, để làm bạn được không?
- Dạ nick của em là “ co_be_xitin ”.
- Thôi anh về nha, tạm biệt cô bé.
- Vâng chào anh.

Oanh vào nhà bà, trong tâm trí của cô đã quên bẵng đi chuyện về anh chàng vừa gặp mà cô gọi là “đồ lùn xấu xa”.

Thế là một tháng đã qua kể từ ngày gặp Trung, Oanh đã thay đổi. Cô không còn là một cô bé ngang bướng như xưa, trái tim cô bỗng trở nên xao xuyến nhớ nhung đến lạ lùng. Trung chính là “đồ lùn xấu xa” mà bây giờ Oanh đã đổi lại thành “chàng lùn dễ thương”. Oanh tưởng như chẳng bao giờ còn gặp lại Trung nữa, thì mỗi khi online lại gặp anh. Chẳng biết đó là sự tình cờ hay cố ý của Trung, nhưng hai người nói chuyện với nhau rất hợp. Cảm giác mỗi lần sắp chia tay làm Oanh thấy luyến tiếc, dù đó chỉ là những lần hẹn hò trong một thế giới ảo. Một tháng thôi, mới tròn một tháng mà sao Oanh đã cảm thấy mê Trung. Cô muốn gặp lại Trung ở ngoài đời, muốn được ngồi trên chiếc xe đạp mi ni của ngày ấy, muốn được nghe anh gọi bằng hai từ “cô bé”.

3. Lo sợ ...

- Anh nói thật với bố mẹ nhé, chúng mình cưới nhau đi.
- Không được, - Oanh nói – chưa đến lúc anh à.
- Sao lại chưa đến lúc chứ, cả anh và em đều đã đủ tuổi kết hôn rồi.
- Anh đang học năm cuối và em còn hai năm nữa mới ra trường. Em nghĩ rồi, chúng ta phải bỏ nó thôi.

- Từ bỏ đứa con này ư? - Trung buồn bã - Không chúng ta không nên làm như vậy.

- Phải như vậy anh ạ, em cũng sợ lắm, - Oanh nghẹn ngào nói, – chúng ta phải làm như vậy thôi anh.

Trung nhìn Oanh đang òa khóc, hai tay cô đang xòe cả mười ngón che lấy khuôn mặt của mình, anh cũng không biết nên an ủi cô thế nào nữa.

1 Anh đưa em đi nhé! Em không đủ can đảm đi một mình đâu.- Oanh nói
-Chúng ta phải bỏ nó thôi ...huhu.

Trung đưa Oanh đến phòng khám tư, đó là một căn nhà bốn tầng nằm tít sâu trong ngõ. Trung đã hỏi một người bạn nên mới biết đến địa chỉ này. Có vài cặp tình nhân đang ngồi chờ ở ghế. Oanh nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của mình vào tay Trung. Anh cảm nhận lòng bàn tay vừa lạnh giá, vừa run sợ của Tuyết Oanh. Trung khẽ đẩy cánh cửa làm bằng loại kính trong suốt và cả hai cùng bước vào trong nhà.

- Hai em cần khám gì? Một người phụ nữ trở tay về phía Trung và Oanh.

- Dạ, dạ - Oanh ấp úng không nói lên lời, đôi mắt cô nhìn sang Trung - bọn em...

Trung đến gần người phụ nữ và nói nhỏ: *bọn em muốn..muốn...*

- Phá thai chứ gì, chỗ chị làm thường xuyên. Em yên tâm, an toàn tuyệt đối.

Người phụ nữ dẫn Oanh và Trung vào một căn phòng ở tầng hai. Ở đây, có một ông bác sĩ đã chờ sẵn từ bao giờ. Ông ta bảo Oanh:

- *Em gái, em nằm lên giường kia. vén áo lên, đừng ngại.*
- *Một bé gái em à, được ba tháng rồi.*
- *Vâng. Trung trả lời ông bác sĩ.*
- *Bộ phận sinh dục nữ, là một bé gái.* ông bác sĩ nhìn Trung, còn tay thì trở vào màn hình.

Bốn tiếng sau đó, sau khi Oanh phải uống một thứ thuốc tiêu hủy thai gì đó, cô mới được đưa tới phòng mổ, căn phòng ở tầng ba. Trung ngồi ngoài hành lang, lòng anh nóng như lửa.

Lúc này, Trung thấy sợ, sự sợ hãi lan tỏa bắt nguồn từ đâu? Đó là một lần Oanh đã tâm sự về gia đình cô với anh. Cô kể: *trước kia bố, mẹ em yêu nhau, nhưng không được gia đình hai bên đồng ý. Bố, mẹ vẫn quyết định đến với nhau. Mẹ em đã mất, lúc em mới được mười tháng tuổi. Anh không biết đâu, mẹ đã lựa chọn cho em được sống. Bởi bác sĩ nói nếu mẹ sinh em ra thì bà sẽ rất yếu và có thể mất bất cứ khi nào. Khi em lên 7 tuổi, thì bố em lấy gì Khuyên. Mới đầu em rất ghét gì và hận bố. Nhưng gì Khuyên đối xử với em rất tốt, nên dần dần em cũng coi gì như mẹ.* Lúc nghe Oanh kể câu chuyện này Trung đã yên lặng, và Oanh hỏi tiếp:

- *Anh yêu em, anh có sợ một ngày nào đó em lại bị như mẹ của em không?*

Trung biết Oanh cũng không được khỏe mạnh như bao người con gái khác, Oanh rất hay ốm. Nhưng Trung yêu Oanh chỉ đơn giản là anh yêu cô, yêu hơn cả bản thân mình.

- *Em chỉ nói linh tinh.*
- *Em hỏi anh, anh phải trả lời ngay. Không trả lời em chứ gì, vậy không thèm chơi với anh nữa.*

Oanh nguýt môi lên, rồi ngoảnh mặt không nhìn Trung nữa.

- *Anh yêu em, nếu một ngày em không còn trên đời này thì anh cũng không thiết sống nữa.*

- *Anh thật ngốc, em biết anh yêu em nhất mà. Nhưng nếu em chết trước anh thì anh phải sống đấy. Ngốc!*

Câu hỏi của Oanh khi xưa, làm Trung thấy sợ hãi. Trung ngồi ngoài hành lang tầng ba, lòng anh nóng như lửa.

4. Hai năm trước, Trung và Tuyết Oanh chia tay nhau. Hơn 700 ngày vừa qua ấy, anh vẫn sống ổn cùng với nỗi nhớ người yêu.

9 h30 phút sáng của ba ngày trước, Trung nhận được một cuộc điện thoại từ số máy lạ.

- *Cháu có phải là Trung bạn của Tuyết Oanh.*
- *Dạ vâng, thưa cô, cô là ai đấy ạ?*
- *Cô là gì của Tuyết Oanh, tên cô là Khuyên. Mấy hôm trước, trong lúc mê man Oanh cứ gọi tên cháu suốt nên cô gọi để báo cho cháu biết rằng... Oanh ... nó....*

- *Cô bảo Oanh bị sao ạ?*
- *Em nó vừa mất rồi cháu ơi!*
- *Cô bảo sao, Tuyết Oanh...*
- *Tuyết Oanh đã ốm từ hai năm trước rồi cháu à và em nó đã phải bỏ năm cuối đại học để ở nhà chữa bệnh.*

Hai năm trước, đó cũng là lúc Oanh nói lời chia tay Trung làm anh rất đau khổ. Anh đã hận cô vì tưởng rằng Oanh đã phản bội mình.

Anh mở cửa văn phòng công ty bước ra ngoài hành lang tầng hai. Anh không vào khu nhà gửi xe để lấy xe, mà đi bộ thẳng ra cổng công ty. Anh gọi điện thoại liên tục và lần nào anh cũng chỉ nói một câu:

- *Cô ơi, cho cháu gặp Tuyết Oanh với, cháu xin cô đấy!*

Người ở bên kia tần số đã không bắt máy nữa.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, mong quý khách vui lòng gọi lại sau.” - Trung vẫn bấm máy gọi lại, miệng làm nhảm:

- *Cô ơi, cho cháu gặp Tuyết Oanh với, cháu xin cô đấy!*

Có một ngày như thế...

1. Hấn là ai?

Trước kia Hấn là một đứa trẻ vui tính, nụ cười luôn thường trực trên môi, cả đôi mắt cũng ánh lên những tia sáng màu xanh. Đứa trẻ ước mơ cả những vì sao xa tít lấp lánh màu xanh, mặt trăng, mặt trời luôn tỏa ánh sáng xanh.

Vâng! đó là câu chuyện trước đây khi: Hấn = Đứa Trẻ.

Bố Hấn bảo: *tao không có thằng con như mày, mày thật không bằng một con chó*. Vậy ai đã sinh ra Hấn? Bởi một con người không thể đẻ ra một con vật. Hấn tự hỏi mình là ai, ai đã sinh ra mình? Minh là con người hay con vật? Điều lạ và rất lạ: có người thì bảo Hấn: *hâm à mà hỏi thế*, còn có kẻ khi nghe câu hỏi ấy thì bật cười mà nói: *chịu thôi, thực sự không thể biết*, nhưng lại có nhiều kẻ nữa nói: *mày là một con vật*.

Đã nhiều lần Hấn khóc trước mặt Mẹ, nhưng đó là nước mắt của một đứa trẻ, những giọt nước mắt chưa bị dòng đời làm mặn chát, đó là những giọt nước mắt nũng nịu hồn giận, những giọt nước mắt ngọt ngào nhất. Và hôm nay Hấn không khóc, Bố Hấn bảo: *tao không có thằng con như mày, mày thật không bằng một con chó*. Hấn quyết định bỏ nhà ra đi.

Cánh đồng làng Kim Nỗ hôm nay đặc một màu đen. Hình như những ngọn gió cũng ngủ quên ở một góc trời nào đó. Con đường ngoài rìa làng nối liền từ Thị Trấn đến Khu Công Nghiệp còn dang dở. Cả vườn chuối cũng đứng yên, những tàu lá rũ mình xám hối. Những thửa ruộng vẫn còn hơi mạ phảng phất mùi phân. Căn lều bạt với manh chiếu độc nhất trải trên cỏ. Ba chiếc máy ủi mà Cậu Công nhận trông đêm cho bọn làm đường sao giống những chiếc xe tăng với nòng súng xiên chéo nên trời. Phải chăng, chúng chính là những nhân chứng sau một trận thảm bại mà vẫn còn vẻ ngông nghênh, tự đại và tất cả đều đen xì chẳng có gì thân thiết ngoại trừ những điều thuốc, những tàn đỏ không tắt trong đêm như đang đợi chờ một điều gì đó ở ngày mai.

Nếu thực sự một ngày nào đó Hấn nghĩ và hành động dại dột, nếu một phút nào đó Hấn vĩnh viễn không còn trên thế gian này thì người mà Hấn lo nhất là mẹ. Hấn biết rằng chẳng cần hỏi mẹ cái câu hỏi mà Hấn đã hỏi cả trăm nghìn người: *Hấn là ai?* Bởi Hấn biết câu trả lời của mẹ rồi, câu trả lời mà mẹ chẳng cần phải suy nghĩ, dẫn đo: *con thật ngốc, con là thằng Cu của mẹ chứ ai*.

Giây phút được làm một con người nhỏ bé của Hấn sống lại trong khoảnh khắc ấy, dẫu đó chỉ là một khoảnh khắc.

Tích tắc... tích... tắc... tí...c...h

Công gọi Hấn: *mày có ngủ không, muộn lắm rồi đấy*.

- *Cháu chưa buồn ngủ, cậu cứ ngủ trước đi*.

‘‘Mày ... không’’? Sao giờ đây đất trời như đảo lộn, không gian tù túng và chật hẹp quá đỗi. Hấn đang run, cái cổ rụt lại như con rùa rúc đầu. Những cái lắc đầu liên tục, hàm răng trên răng dưới chạm nhau lập cập, cả cơ thể đang run lên bần bật. Triệu chứng của những cơn sốt rét rừng, tiếng muỗi vi vo , vi vo ...bong bong...ong ong, ‘*Mày không bằng một con chó*’ những âm thanh từ đâu cứ vọng lại – Hấn đang run, đang sợ.

Ai cũng bảo **Ông** là người tốt. **Ông** hết mình giúp đỡ người khác mà không hề tính toán. **Ông** cẩn thận, khéo tay, hơi trầm tính. Mái tóc dài chải ngược ra sau để lộ vàng trán rộng. Tuy **Ông** không cao, nhưng lại trẻ hơn tuổi rất nhiều. Ông còn có duyên, nhất là khi **Ông** cười

hơi hé chiếc răng khênh. Có lần mấy bà hàng xóm nói với Hấn: *Bố mày vừa đẹp trai lại tốt tính, thời buổi này đào đâu ra người như vậy.* Tất cả những điều tốt đẹp đó của Ông trước đây Hấn thấy tự hào lắm, nhưng giờ đây Hấn sợ Ông hơn là nghĩ về nó. Hấn chưa nói cho ai biết cảm giác ấy của mình về Ông. Hấn biết lắm chứ, biết cái thân phận của một đứa con gây nhiều tội lỗi, biết cả những tiếng xì xào bàn tán của người đời mà Ông phải gánh chịu: *thằng ấy là con nhà mất dạy.* Giờ Ông nhìn Hấn với vẻ mặt căm phẫn, đôi mắt lạnh lùng đầy oán ghét, nhưng tận cùng sâu thẳm là gì thì không ai biết? và Hấn chỉ biết Ông đã già đi nhiều, nhiều lắm vì Hấn.

Công biết hấn đang sợ, sợ sợ hãi run rẩy hơn cả một người sắp bị tử hình.

- *Bỏ qua đi, thế sao hôm đám cưới thằng Hiếu mày không đến ?*
- *Hôm đấy cháu lang thang.*
- *Mày ngủ ngoài đường hả ? sao không điện cho tao.*
- *Không cháu ở nhà trọ.*
- *Nhanh thật mày nhỉ nó đã bỏ tao và mày được gần hai năm rồi.*
- *Vâng, chiều hôm qua cháu ghé thăm mộ nó rồi mới về chỗ cậu.*
- *Nó trách mày lắm, hôm sau đám cưới nó thì tao và nó đi uống rượu. Nó đã say*
- *Cháu biết, cháu nợ nó nhiều cậu ạ. Có những lời xin lỗi chẳng dám nói ra nhưng khi muốn nói thì đã muộn. Cháu là một thằng hèn.*
- *Mày đừng suy nghĩ nhiều thế, thằng Hiếu nó tin và thương mày nhất đấy.*

2.Thiên thần!

Đó là một buổi sáng mùa hạ, một buổi sáng mùa hạ ban mai và tinh khiết, những giọt sương còn đọng lại trên ngọn cỏ, tiếng chim líu lo đây đó khiến con người ta thật nhẹ nhàng sáng khoái. Bên quán cafe ven hồ công viên, Hấn phì phèo điều thuốc, khói nghi ngút tỏa trên miệng và từ từ lẫn vào trong không trung. Hấn tình cờ bắt gặp một nụ cười tuyệt đẹp của một thiên thần. Tuy Hấn đã qua đêm với nhiều cô gái thật đấy nhưng yêu thì chưa. Hấn chưa rung động bất kỳ một cô gái nào cả từ chân dài đến ngực nở, từ những em mỏng căng tròn đến những em vẻ mặt ngây thơ, hay là những em còn trinh trắng...Đây là lần đầu tiên Hấn có một cảm giác thật lạ, tim Hấn đập nhanh hơn, ánh mắt của cậu thanh niên ngoài hai mươi tuổi tràn đầy sức sống sáng lộ. Hấn chết lặng trước nụ cười như hoa ấy. Thật đẹp! Thật hiền! cô gái có khuôn mặt tròn trĩnh, trắng trẻo, đôi môi mỏng mọng đỏ. Hấn tự hỏi có phải là thiên thần không nhỉ? Hình bóng ấy vụt qua Hấn trong giây lát, nhưng cũng khiến Hấn phải bàn thân, ngây ngất. Chỉ đến khi điều thuốc cháy gần hết tỏa nóng vào tay thì Hấn mới tỉnh giấc: *hóa ra là thật, mình không mơ.* Em đâu rồi? Hấn vội vàng, luống cuống đặt một tờ giấy bạc trên bàn uống nước vội chạy theo nụ cười ấy.

Từ ngày quen Hương hấn lại là một con người khác, Hấn xa dần những quán bar, vũ trường, từ bỏ cả những đam mê đỏ đen.

"Về đi em làng quê cũ có con sông xưa vỗ bờ. Về ôm vai Mẹ yêu dấu để được khóc như đứa trẻ thơ. Để quên đi năm tháng bơ vơ. Mình em giữa phố đông không nhà. Bữa vầy em nghèo đói xa hoa, dối lừa. Để quên đi một phút giây lỡ làng. Đời em trong trắng như hoa. Về đi em cô gái thơ ngây của làng ta. Về bên dòng sông thơ ấu. Có anh trai quê vẫn chờ. Đàn vịt xiêm còn ngo ngác nhớ chị Tấm xinh tươi ngày xưa. Bàn tay em duyên dáng đong đưa. Chợ sông nhớ bóng em đi về. Tình quê mái lá đơn sơ vui câu hò. Để quên đi thành phố kia xa lạ. Về vui yên ấm nơi quê nhà.

Về đi em cô gái thơ ngây của làng ta”. Lần đầu tiên Hấn nghe thấy lời bài hát ấy là ở công viên Nghĩa Đô, nơi mà sáng nào Hấn cũng đến nhâm nhi tách cà phê nóng, hút vài điếu thuốc lá để hưởng thụ cái không khí gọi là trong lành. Nhưng có bao giờ Hấn quan tâm đến thứ nhạc đó, có bao giờ Hấn biết rằng đó là bài hát được chủ quán mở vào lúc 6h sáng hằng ngày. *“Về đi em làng quê cũ có con sông xưa vỗ vềĐời em trong trắng như hoa. Về đi em cô gái thơ ngây ... Về bên dòng sông thơ ấu .Có anh trai quê vẫn chờ ... Để quên đi thành phố kia xa lạ .Về vui yên ả nơi quê nhà . Về đi em cô gái thơ ngây của làng ta*”. Bài hát ấy lại ngân lên, đó là bài hát mà Hấn không bao giờ để ý đến, nhưng hôm nay thì khác. Từng lời ca, giai điệu trong bài hát sao mà đúng với tâm trạng lúc này của Hấn đến vậy.

Chiều cuối thu, Hương đã mất tích gần hai năm rồi, em đang ở đâu? Hấn không biết nơi Hương ở trọ, Hấn chỉ biết rằng đâu đó trong thành phố này có Hương, đâu đó ở mảnh đất miền trung là quê hương của Hương. .

3. Vòng tay...

Mỗi lần **Ông** nâng Hấn dậy từ vũng bùn tội lỗi thì nỗi sợ trong Hấn càng lớn. Người ngoài bảo **Ông** tốt nín: *tôi mà có thằng con như vậy thì tôi giết từ lâu rồi*. Đúng **Ông** không dám giết Hấn nhưng ánh mắt và vòng tay **Ông** đang đẩy Hấn xa **Ông** hơn. Nhiều lúc, Hấn muốn mình là một đứa trẻ lên hai, lên ba, mãi bé nhỏ trong vòng tay của **Ông**. Nhưng giờ nỗi sợ trong Hấn quá lớn, nỗi sợ sau những lời mắng mỏ, đay nghiến của một người **Bố**. Một người quá yêu và tin tưởng vào đứa con của mình, nhưng chính Hấn đã làm sụp đổ tất cả tình yêu thương đó của **Ông**.

- *Mày không bằng một con chó.*

- *Ông thì ông đập chết mày.*

- *Không ngờ tao lại sinh ra một thằng con như mày.*

- *Mày là thằng phá hoại.*

Cánh đồng làng Kim Nỗ hôm nay đặc một màu đen. Hình như những ngọn gió cũng ngủ quên ở một góc trời nào đó. Con đường ngoài rìa làng nối liền từ Thị Trấn đến Khu Công Nghiệp còn dang dở. Cả vườn chuối cũng đứng yên, những tàu lá rũ mình xám hối. Những thửa ruộng vẫn còn hơi mạ phảng phất mùi phân. Căn lều bạt với manh chiếu độc nhất trải trên cỏ.

- *Cháu ước có một vòng tay cậu à.*

- *Vòng tay gì, lại bắt đầu khùng như con thạch sùng hả?*

Hắn khẽ mỉm cười, nụ cười mang màu sắc của bóng đêm: *không, cậu không hiểu đâu. Đi ngủ thôi cậu, cháu thấy mệt mỏi rồi.*

-Ừ, bây giờ mày hãy quên đi hết mọi chuyện đã qua đi, ngày mai là ngày mới!

- Ngày mai ư? ngày mai rồi đấy cậu ạ.

4. Thời tiết...

Trời bắt đầu hứng nắng, những tia nắng đầu tiên sau cả tuần mưa rả rích, hết đợt này đến đợt khác, chúng không kéo đến một cách âm ỉ mà chia thành nhiều tiểu đội nhỏ đánh du kích. Mưa – ngớt – lại mưa.!

Đã sáu ngày mưa liên, Trung nằm trong căn lều bạt ven cánh đồng làng của Công, người mà Trung gọi là cậu. Toàn bánh mỳ và nước mưa để sống, không biết từng đây chất dinh dưỡng phân huỷ có đủ làm mồi cho lũ muỗi. Anh quyết định rời khỏi căn lều để đón những tia nắng đầu tiên sau cả tuần mưa rả rích.

Trung lang thang trên xe buýt, đi hết tuyến này đến tuyến khác. Không phải là ngắm nhìn thành phố với những cảnh vật đủ màu sắc vụt qua. Anh chỉ muốn nghe thấy tiếng người nói – Trung khát lắm – đủ biết rằng anh vẫn còn sống và tự nói với lòng: *mình không cô độc trên cõi đời này.* Người lên xe, kẻ xuống xe chẳng ai quen biết Trung cả, nhưng như thế còn hơn ngồi trong căn lều với sâu bọ và lũ muỗi.

5. Nghĩa trang tử tù!

“Nghĩa trang tử tù” nằm ở ngoại ô thành phố. Đó là một nơi vắng vẻ, hoang vu ít ai đặt chân đến trừ người nhà của những tử tội đến thăm viếng. Nơi đây được che mát um tùm bởi những cây gỗ cao lớn, lực lưỡng với những chiếc lá hình cánh buồm rung rinh trước gió như những đoàn thuyền ngoài biển khơi đang vượt sóng tìm về với bờ. Thi thoảng, một đợt sóng ập đến quấn đi một cánh buồm già nua.

Xa xa những ngôi nhà đã bắt đầu lên đèn. Trời đã ngả dần về tối, mới hơn 5 giờ thôi mà không còn cái thu ẩm áp thay vào đó là cái se se lạnh của tiết đông. Trung đã lang thang từ sáng đến giờ, chưa ăn, chưa uống gì. Và không hiểu sao anh lại đặt bước đến nơi này, một trận lốc xoáy hay đại khái một điều gì đó rất thần bí làm anh mê man. Trung thiếp đi trên bãi cỏ từ lúc nào.

-Dậy, dậy mau thằng kia, ai cho mày ngủ ở đây?

-Dạ dạ - Trung khẽ dụi dụi vào mắt mình, miệng vẫn còn ngáp ngáp dài. Ánh sáng từ đâu ập vào mắt. – cháu cũng chẳng biết tại sao mình lại ngủ mất nữa.

Mũi gã quản trang đỏ au, nhọt hoắt, hếch cao như bị viêm xoang vậy. Cái bụng phệ như bà chửa gần đến tháng. Trông gã đúng là có tướng làm quan, mà đúng là gã làm quan rồi còn gì – quan cai nghĩa địa

- Bạn mày đấy hả, nhìn mặt mày là tao biết ngay, rồi mày lại vào đây đoàn tụ với bạn mày cho vui.

Trung không nói gì mà chỉ lặng im hồi lâu, mặc kệ cho gã quản trang kia đã đi từ bao giờ. Sau một hồi đứng như tượng đá, Trung thờ (phù) một cái thật dài, thật mạnh như trút bỏ tất cả xuống để rồi lại nâng lên một thứ khác. Trung bước từng bước thật chậm đi quanh mộ Hiếu, hôm nay anh không mang theo hương và tiền vàng.

- *Vậy là tao đã không đủ dùng cảm để đến bên mày, để cùng mày thực hiện ước mơ rồi.*
Lần nào đến thăm bạn mình, Trung cũng chỉ nói có như vậy.

Trung muốn gào thét to giữa trời đất này, nhưng không ai cho anh làm thế vì ở đâu người ta cũng đề biển hiệu: **cấm nói to**. Anh thấy lòng mình thật trống trải, tất thấy mọi người đều là những người xa lạ: “Hiếu! mày có biết tao rất nhớ mày không, tao nhớ về ngày xưa, một ngày xưa yên bình, ở nơi đó tao có mày, có thằng bạn luôn chia sẻ với tao mọi thứ. Rồi một ngày, tao thu mình với tất cả mọi người, tao ít nói hơn, tao nhìn mọi người với ánh mắt sợ sệt, tao không muốn gặp ai nữa kể cả mày – thằng bạn sát nhà nhưng xa ngõ.

Thi thoảng, tao vẫn được nghe thấy tiếng mày nói qua bức tường rào, những lúc đó tao thật thèm được ngồi nhâm nhi chén chè nóng, hút điều thuốc và nói chuyện cùng mày. Mấy năm trôi qua, mày đã có một gia đình nhỏ, có một thằng con trai mũm mĩm. Còn tao vẫn vậy, vẫn thu mình mà chưa thoát ra được. Tao đã nói với lòng rằng một ngày nào đó, sẽ không xa đâu, tao lại đến bên mày và chúng ta cùng trở về tuổi thơ. Đó là những ngày thật tuyệt vời, với bắn bi, đá bóng, thả diều. Những trưa hè mò chai bắt hén ở hồ nhà con bé phượng, cái con bé hơn mình một tuổi rồi bị đúp nên học cùng lớp. Rồi còn vụ đi ăn trộm khế nhà bà Thạch, cái cây khế chua, nhưng rất mong nước chấm bột canh thì ngon tuyệt. Mà hôm đó tao đứng ở ngoài cổng canh chừng, còn mày gan dạ hơn nên phải trèo cây. Nào ngờ bà ấy về giữa chừng, tao sợ quá bỏ chạy luôn để mày ở trên cây. Mày đã giận tao mấy ngày liền đấy!

Hiếu ơi! Chúng ta còn thực hiện cả những ước mơ của ngày ấy, mà tao và mày cũng áp ụ: đó là cùng bước trên một con đường. Điều đó sẽ không phải là một câu chuyện cổ tích đâu Hiếu à! Mày hãy đợi tao ở nơi đây, nhanh thôi!

6. Câu chuyện vỉa hè?

Trung ngồi bên vỉa hè, sát mặt đất trên chiếc ghế đờ thấp thấp, lùn lùn – anh khẽ mỉm cười – hai cổ chân bè ra và kẹp lại với nhau. Trung nghe và cảm thấy những mạch nước đang chảy dưới lòng đất. Miệng nhâm nhi tách trà nóng đặc kịt, hưởng thụ cái nắng nhân nhật, tay mân mê điều thuốc một cách ung dung, tự tại. Thi thoảng, lại thả vào bầu trời mới hừng kia một làn khói đen thanh thanh – lạ là – chúng tan mất thật nhanh vào cõi hư vô. Đúng là sau cơn mưa trời lại sáng, nắng làm thay đổi cả bầu trời, cả lòng người. Những tia nắng mới lung linh làm sao, kỳ ảo làm sao và sặc những sắc màu huyền bí. Đúng là thứ ánh sáng diệu kỳ của thiên nhiên ban tặng. Trung mãi mê với những suy nghĩ viễn vông ấy, bỗng giật mình trở về với thực tại. Phố: dòng người qua lại, tiếng còi xe inh ỏi loạn xạ - Trung coi chúng là những vật vô hồn biết chuyển động – thôi mặc xác chúng đi đâu về đâu, chúng chỉ làm ta thêm khát một nơi nào đó yên bình nhất trên Thế Giới.

- *Bác ơi, năm nay bác bao nhiêu tuổi rồi ạ?*

Người đàn bà bán hàng nước đang xếp lại số tiền lẻ cho ngay ngắn nên không để ý đến anh. Khi nghe thấy một thứ âm thanh có phần cứng nhắc, người đàn bà khẽ quay đầu về phía đó, có vẻ như bà ta không nghe rõ điều Trung nói, bà khẽ lắc đầu và làm như đang chờ đợi điều gì.

- *Bác bao nhiêu tuổi rồi ạ?*

- *Bác ư, chú thử đoán xem bác bao nhiêu tuổi? Năm nay bác mới ngoài năm mươi tuổi thôi.*

Người đàn bà ngoài năm mươi tuổi ư? Mái tóc đã bạc nhiều, trông vừa khô, vừa cứng hết như bộ rẽ tre. Chúng còn quần lầy hai bên tai để lộ ra vàng trán nhăn nheo già nua như là những con giun của tuổi tác, những dải cát trên xa mạc bị gió và nắng bào mòn hết lớp này đến lớp khác.

- *Sao bác không ở nhà nghỉ ngơi? Các anh, chị đâu mà bác lại đi bán hàng như vậy?*

Câu hỏi thật vô duyên mà cũng chẳng thể trách Trung được, nó cứ thế được bật ra. Người đàn bà

đáng tuổi mẹ của Trung lặng im trong giây lát, đưa mắt nhìn anh thật gần rồi thật xa. Viên ngọc với những tia sáng rực đang thôi miên anh. Đó là một khu rừng thưa thớt phủ đầy băng tuyết có điểm đầu và điểm cuối. Đó là một vực thẳm sâu hun hút có điểm cuối, điểm đầu. Dưới bờ vực có một cái thác, trong thác là một viên ngọc. Phải chăng dòng thác đã chảy quá nhiều và mạnh biến viên ngọc thô ráp kia thành một viên ngọc diệu kỳ. Anh biết rằng trong đôi mắt ấy của người đàn bà mà anh nhìn thấy là một thứ ánh sáng, nó đẹp hơn tất cả những thứ ánh sáng nào trên cõi đời này.

- *Bác cũng chẳng giấu chú làm gì, bác có một đứa con gái nhưng nó lại không được như người ta ...*

Trung chẳng dám hỏi hoặc nói thêm điều gì chen vào, anh sợ rằng mình lại lỡ lời, lời nói có khi lại như nhát dao cắt xuống nỗi niềm của người khác.

- *Hương, con ơi ...con tôi,- người đàn bà bật khóc- sao ông trời lại lại nỡ tâm đến vậy chứ.*

- *Hương... Hương ư bác?* Lời nói đó của Trung bỗng to hơn bình thường một cách khó hiểu, rồi anh ngồi bần thần ... bần thần ... như kẻ mất hồn vậy.

- *Quê bác ở miền trung, rồi hai năm trước con bé thi đỗ vào trường sư phạm. Bố nó lại mất từ khi con bé còn rất nhỏ. Hai mẹ con bác dẫu dắt nhau ra Hà thành, mong kiếm bữa rau cháo qua ngày. Bác thì thế nào cũng được, chỉ mong con bé học thành tài, mong nó... Người đàn bà lấy tay lau những giọt nước mắt cứ lã chã tuôn trào. Trong tiếng nức bà lại nói tiếp:*

- *Con bé bị tai nạn mất rồi, gần hai năm trước.*

Hương, Hương nào đây? Hấn sợ, sợ rằng đó là sự trùng hợp của tạo hoá. Còn nhớ buổi chiều cuối thu gần hai năm rồi, Hương đang ở đâu? Hấn không biết nơi Hương ở trọ, Hấn chỉ biết rằng đâu đó trong thành phố này có Hương, đâu đó ở mảnh đất miền trung là quê hương của Hương. Hấn còn mơ màng nghe thấy giọng nói của người đàn bà:

- *Thằng Hiếu, cái thằng con đồ buôn bán thuốc phiện. Nó bị công an đuổi và đâm vào con bé..*

Tất cả như sụp đổ, Hấn lang thang, Hấn lảm nhảm: *về đi em...về đi em...*, không ai hiểu Hấn đang nghĩ gì, mọi người chỉ thấy có một kẻ điên điên, khùng khùng, sáng sáng, đêm đêm ngoài phố

7. Bài thơ của chàng thi sĩ!

Thời gian không già mà chỉ lớn lên nhưng ta thì có. Một khoảnh khắc đến, rồi đi, rồi lặn mất như những vì sao. Chúng có thể trở lại, tưởng như là thế mà không phải là thế. Ta đã mất đi một thứ.

Đêm có ngắn có dài nhưng vẫn là đêm, ta có gầy có béo thì vẫn là ta. Bóng đêm bao trùm lên tất cả còn ta thì không. Vùng phủ sóng của ta không rộng nhưng đừng cầm kim đi cắt sợi – hãy làm thợ nối dây.

Không gian rộng và dài còn ta thì có hạn. Hãy nắm tất cả những cánh tay – ta sẽ bị xé vụn. Quay trái, quay phải không dễ bằng nhìn thẳng nhưng ta có thể hôn ba người gần nhất. Ta mất đi nhiều thứ.

Ánh sáng đến với mọi người nhưng ta thì không biết? ta có thể ngà ngà, chệnh choáng, cười cười, khóc khóc, chửi chửi, lý sự đời. Bao nhiêu chiếc mặt nạ đời ta bóc ra. Ô ! ta say.

Ta có thể rửa mặt, tẩy hết bụi trên đường, bao nhiêu nước giót xuống nền nhà, bao nhiêu ta có thể oà khóc, nhưng bao nhiêu đêm giật mình tỉnh giấc? ta có thể mất tất cả.